

BAAL

MĚMU PŘÍTELI

GEORGU PFANZELTOVI

Osoby

Baal, lyrik

Mech, velkoobchodník a nakladatel

Emilie, jeho žena

Dr. Piller, kritik

Johanes Schmidt

Pschierer, ředitel vodárny

Mladý pán

Mladá dáma

Johana

Ekart

Luisa, číšnice

Dvě sestry

Bytná

Žofie Bargerová

Pobuda

Lupu

Mjurk

Subreta

Klavírista

Farář

Bolleboll

Gugu

Starý žebrák

Maja, žebračka

Mladá žena

Watzmann

Číšnice

Dva četníci

Formani, sedláci, dřevorubci atd.

CHORÁL O VELIKÉM BAALLOVI

Když v bělostném klíně matky rostl Baal,
velké, tiché, bledé nebe stálo opodál,
mladé, nahé, mocné, zázrak nad zázrak,
jak to Baal měl rád – až pak, až pak.

Nebe trvalo, ať radost stíhá strast,
když Baal spal, nic neviděl, jen cítil slast.
Nebe zesínalo a Baal samý lín,
nebe ráno zbledlo a Baal ztich.

Kořalnami, dómem, přes špitál
klidně klusá Baal a nic ho nezděsí.
I když unaven je, nepodlehne Baal,
svoje nebe dolů vezme si.

Mezi těmi, kdo se kají za svůj zlořád,
Baal se válel nahý někde u plotu:
jenom nebe, ale nebe pořád,
přikrývalo jeho nahotu.

Svět, ta velká děvka, která dává se,
muže mezi koleny chtít rozdrtit,
dal mu také trošku extáze,
Baal však nezdech: zachoval si klid.

Když se kolem Baala dmula mrtvol
hráz,
zdvojnásobilo to jeho smyslnost.
Dostí místa, pravil Baal, a málo nás.
V klíně ženy, pravil Baal, je místa dost.

Zda je Bůh či zdali není Bůh,
Baalovi je celkem lhostejné.
Problém spát mu nedá – jako hejno
much – :
zdali víno je či zdali ne.

Jestli žena – podle Baala – muži
všechno dá,
ať jen plave, jaká paráda!

Muži u žen? K smíchu! Kdo by se jich
bál!

Děti bojí se však ba i Baal.

K něčemu jsou dobré všechny neřesti,
jen ne – podle Baala – ten, kdo páše je.
Neřest hodí se i pro štěstí.
Jedna? To je moc! Tak raděj dvě!

Ne tak líně, jinak není legrace!
Co se musí, to se taky chce.
Pozor, pravil Baal, když vyměšuješ kal,
děláš líp, než kdybys tupě stál!

Nebuďte tak líní, jako veš,
není věru snadné páchat hřích!
Silných údů třeba, zkušenosti též,
někdy trochu ruší velký břich.

Rozkoš hubí! Proto silný buď.
Když to kiksne, hrdě vypni hrud!
Kdo se svede každý večer oddělat,
bude věčně bujarý a mlád.

Když Baal ze zvědavosti či z kaprice
něco rozmlátí či rozklová,
je to škoda, nač však zlobit se.
Je to jeho hvězda, Baalova.

Byť je špinavá a plná pakáže,
se vším všudy patří jemu, že?
Baal a jeho hvězda prý se milují.
Už jen proto, že má jenom ji.

Baal též supy pozoruje pátravě,
co číhají na něho tam v hvězdném
příšerí.

Na mrtvého Baal si někdy zahraje.
Potom němě pozře supa k večeri.

Když Baalovi rmut se lepí na paty,
mlaskavě se brouzdá polnostmi.

Pak jde s písni — když jsou požaty —
do věčného lesa v náruč tmy.

Kdyby Baala temný klín i dolů stáh,
co svět znamená mu? Baal je syt.
Tolik nebes má Baal v očních tmách!
Kus i po smrti mu musí zbýt.

Když v temnotném klínu země hnil už
Baal,
velké, tiché, bílé nebe stálo opodál,
mladé, nahé, velemocné, divů div,
jak to Baal měl rád — už dřív, už dřív.

Jídelna

*Mech, Emilie Mechová, Pschierer, Johannes Schmidt,
dr. Piller, Baal a jiní hosté vcházejí dvojkřídlymi
dveřmi.*

MECH *Baalovi* · Neloknete si vínka, pane
Baale?

Všichni si sedají, Baal na čestném místě.

MECH · Jíte raky? Tohle je úhoří mrtvolka.

PILLER *Mechovi* · Je mi potěchou, že páně
Baalovy nesmrtelné básně, které jsem
měl čest vám přednésti, zdály se hodny
vašeho uznání. *Baalovi*. Musíte svou
lyriku vydat. Pan Mech platí jako mece-
náš. Dostanete se z toho svého podkroví.

MECH · Kupuji skořicovou kůru. Celé lesy sko-
řice pro mne plují po brazilských řekách.
Ale vydám i vaši básnickou sbírku.

EMILIE · Vy bydlíte v podkroví?

BAAL *ji a pije* · Klauckeova 64.

MECH · Vlastně jsem pro básně moc tlustý.
Ale vy máte lebku jako jeden muž z Ma-
lajského souostroví, který měl takový
zvyk, že se nechal do práce hnát bičem.
Pracoval výhradně s vyceněnými zuby.

PSCHIERER · Dámy a pánové. Přiznávám
se otevřeně, že to mnou otřásl, když
jsem tohoto muže našel v tak skromných
poměrech. Víte, že jsem našeho drahého
Mistra objevil ve své kanceláři jako pros-
tého praktikanta. Označuji to bez jakých
koli obav za hanbu našeho města, že
takovéto osobnosti zde musí pracovat
málem jako nádeníci. Blahopřeji vám,
pane Mechu! Váš salón bude nazýván
kolébkou světové proslulosti tohoto génia,
ano, génia. Na zdraví, pane Baale!
Baal udělá odmětnavé gesto; ji.

PILLER · Napíšu o vás esej. Máte rukopisy?
Za mnou stojí veškeren tisk.

MLADÝ PÁN · Jak jen dosahujete té zatra-
cené naivity, drahý Mistře? Vždyť to je
přímo homérské. Považuji Homéra za
jednoho nebo několik vysoce vzdělaných
zpracovatelů s pronikavým smyslem pro
naivitu původních lidových eposů.

MLADÁ DÁMA · Mně připomínáte spíše
Walta Whitmana. Ale vy jste význam-
nější. Podle mého soudu.

JINÝ MUŽ · Pak má ale, podle mého soudu,
spíš něco příbuzného s Verhaerenem.

PILLER · Verlaine! Verlaine! Už jen podle
fyziognomie. Nezapomeňte na našeho
Lombrosa.

BAAL · Ještě kousek toho úhoře, prosím.

MLADÁ DÁMA · Ale vaši předností je větší
míra indecentnosti.

JOHANES · Pan Baal zpívá svou lyriku for-
manům. V jedné krčmě u řeky.

MLADÁ DÁMA · Můjtybože, Mistře, vy
strčíte všechny jmenované do kapsy.
Současní básníci vám nesahají ani po
kotníky.

DRUHÝ MUŽ · Rozhodně je to talent.

BAAL · Ještě trochu vína, prosím.

MLADÝ PÁN · Považuji vás za předchůdce
velkého Mesiáše evropské poezie, kterého

s určitostí očekáváme v bezprostředně
nejbližší době.

MLADÁ DÁMA · Ctěný Mistře, vážené pan-
stvo. Dovolte, abych vám z časopisu
„Revoluce“ přečetla báseň, která vás
rovněž bude zajímat.
Vstane a čte.

Hle, básník vystřihá se blýsknavosti
akordů.

Na trouby duje, břeskně bije v buben.
Lid rozervává rozsekaností svých vět.

A nový svět,
svět trýzně vymycuje,
on, ostrov blaženého lidství.
Řeči. Manifesty.
Zpěv hřmící z tribun.
Nový, posvátný stát
buď hlásán, do krve národů, do krve
jejich krve naočkován.

Ráj nastává nám.
— Atmosféra třaskavosti nechť se šíří! —
Učte se! Chystejte! A připravujte!
Aplaus.

MLADÁ DÁMA *chvatně* · Dovolíte! Nalézám
v téměř čísle ještě jinou báseň. *Čte.*

Slunce ho uvařilo,
vítr ho vysušil,
každý strom odmítal ho,
odevšad dolů spad.

Jen jeden velký jeřáb,
jak ohnivými jazýčky
do ruda obroubený,
mu přístřeší poskytl.

I visel tam jak moskyt,
nohy měl v trávě, hle.
Večerní slunce projelo mu
do žeber navlhle.

Les olivovníků náhle
se nad horizont zdvih
a Bůh v bělostném roucho
se zjevil v oblacích.

V květnatých údolínách
hadi zpívali na počest.
Stříbrná hrdélka nesla
tu švitořivou zvěst.

Všichni ti ptáci se chvěli
nad říší listoví,
slyšíce ruce Páně
plout lehce skrze žilkoví.
Aplaus.

VÝKŘIKY · Geniální. Démonické, a přece
vkusné. Prostě nebeské.

MLADÁ DÁMA · Podle mého mínění se toto
nejvíce blíží baalovskému cítění světa.

MECH · Měl byste cestovat. Habešská pohoří.
To by bylo něco pro vás.

BAAL · Jenomže ke mně nepřilezou.

PILLER · Nač? Při vašem životním pocitu?
Vaše básně na mne velmi silně zapůsobily.

BAAL · Když se ty básně líbí formanům, tak
něco poplatí.

MECH *pije* · Já vaši lyriku vydám. Nechám
skořicovou kůru plavat nebo budu provo-
zovat obojí.

EMILIE · Neměl bys tolik pít.

BAAL · Nemám žádné košile. Bílé košile bych
moh potřebovat.

MECH · Vás nakladatelské podnikání neza-
jímá?

BAAL · Ale musely by být pěkně měkké.

PILLER *ironicky* · A čím bych vám mohl po-
sloužit já?

EMILIE · Píšete kouzelné básně, pane Baale.
V nich jste tak něžný.

BAAL *Emilii* · Nechtěla byste něco zahrát na
harmonium?

Emilie hraje.

MECH · Jím rád za doprovodu harmonia.
 EMILIE *Baalovi* · Prosím vás, nepijte tolik, pane Baale.
 BAAL *pohlédne na Emilii* · Pro vás plují skořicové vory, Mechu? Vykácené lesy?
 EMILIE · Jen pijte co hrdlo ráčí. Řekla jsem to jen tak.
 PILLER · I co se týče pití jste mnohoslibný.
 BAAL *Emilii* · Hrejte víc nahore! Máte docela dobré paže.
Emilie přestane hrát a vrátí se ke stolu.
 PILLER · Samotnou hudbu asi moc nesnášíte, že?
 BAAL · Neslyším žádnou hudbu. Moc mluvíte.
 PILLER · Jste legrační naježenec, Baale. Zřejmě nechcete být naložen.
 BAAL · Neobchodujete taky se zvířaty, Mechu?
 MECH · Namítáte něco?
 BAAL *hladí Emiliiinu paži* · Co je vám vůbec do mých básní?
 MECH · Chtěl jsem vám prokázat laskavost. Emilie, nechceš jít ještě oloupat nějaká jablka?
 PILLER · On se bojí, aby ho někdo nevysával. — Nepřipadl jste ještě na nic, k čemu bych se vám mohl hodit?
 BAAL · Máte na všech šatech tak široké rukávy, Emilie?
 EMILIE · Teď už ale musíte s tím vínem přestat.
 PSCHIERER · Měl byste být s alkoholem trochu opatrnější. Už mnohý génus...
 MECH · Nechtěl byste se ještě vykoupat? Mám vám nechat ustlat? Nezapomněl jste ještě na něco?
 PILLER · Teď plavou i košile, Baale. Lyrika už uplavala.
 BAAL *pije* · Nač tyhle monopoly? Jděte si lehnout vy, Mechu.
 MECH *povstal* · Líbí se mi všechna boží ho-

vádka. Ale s tímhle hovadem se nedá jednat. Pojď, Emilie, pojďte, pánové.
Všichni se pohoršeně zvedli.

VÝKŘIKY · Pane! Neslýchané! Vždyť to je...!
 PSCHIERER · Pane Mechu, jsem otřesen...
 PILLER · I ve vaší lyrice je něco zlého.
 BAAL *Johanesovi* · Jak se jmenuje ten pán?
 JOHANES · Piller.
 BAAL · Pillere, můžete mi poslat starý novinový papír.
 PILLER *na odchodu* · Jste pro mne vzduch! Pro literaturu jste vzduch.
Všichni odejdou.
 SLUHA *vstoupí* · Váš kabát, pane.

Baalova podkrovní světnička

Hvězdná noc. U okna Baal a jinoch Johanes. Dívají se na nebe.

BAAL · Když ležíš v noci rozvalený na trávě, cítíš v kostech, že země je koule a že letíme a že na té hvězdě támhle existují zvířata, která žerou rostliny, co tam rostou. Je to jedna z těch menších hvězd.
 JOHANES · Znáte trochu astronomii?
 BAAL · Ne. *Ticho.*
 JOHANES · Moje milá je nejnevinnější stvoření na světě, ale ve snu jsem jednou viděl, jak s ní souloží jalovec. To znamená: Její bílé tělo leželo roztažené na jalovcovém keři a sukovité větve ji objímaly. Od té doby nemohu spát.
 BAAL · Viděls už to její bílé tělo?
 JOHANES · Ne. Je nevinná. Ani kolena — je mnoho stupňů nevinnosti, ne? A přece, když ji někdy v noci na chvíličku držím v náručí, tak se chvěje jak osika, vždycky

jen v noci. Ale já jsem příliš slabý, abych to udělal. Je jí teprve sedmnáct.

BAAL · A to milování v tvém snu se jí líbilo?
JOHANES · Ano.

BAAL · Má na těle bílé prádlo, mezi koleny sněhobílou košili? Když s ní budeš spát, bude z ní možná hromádka masa, která už nemá ani obličej.

JOHANES · Říkáte jen to, co neustále cítím. Myslel jsem si, že jsem zbabělec. Teď vidím, že vy také považujete tělesné spojení za poskvrňující.

BAAL · To je kvikot prasat, jimž se to nedaří. Když objímáš panenské boky, stáváš se v pozemském strachu a blaženosti bohem. Tak jako jalovec má mnohé kořeny, které jsou navzájem propletené, tak i vy máte v jediné posteli mnoho údů, a v nich tlučou srdce a proudí jimi krev.

JOHANES · Ale zákon to testá. A rodiče!

BAAL · Tvoji rodiče — *sáhne po kytarě* — jsou byvší lidé. Cože? Otvírají si hubu plnou vykotlaných zubů? Klnou lásce? Na lásku se umírá! Když lásku nevydržíte, tak se jenom pobližete. *Ladí kytaru.*

JOHANES · Myslíte, že by pak byla těhotná?

BAAL *s několika tvrdými akordy* · Když bledé, mírné léto odplouvá a ženy jsou láskou nasáklé jak houby, stávají se z nich opět zvířata, zlá a dětinská, s velkými neformnými břichy a s visícími prsy a s vlhkýma svíravýma rukama jako sliznatí polypi a jejich na smrt zmalátnělá těla se rozpadávají. A porodí malý plod za strašlivého křiku, jako by vznikal nový vesmír. V trýzni jej vyvrhnou, ačkoliv jej kdysi sály s rozkoší. *Zadrnká několik taktů.* Člověk musí mít zuby, pak je láska jak kousání do pomeranče, až ti štáva vjede do zubů.

JOHANES · Její zuby jsou jako zuby zvířete: žlutošedé, mohutné, nebezpečné.

BAAL · A láska je, jako když na vodě rybníka necháš plout svou nahou paži, s řasami mezi prsty; jako trýzeň, před kterou začíná skřípavě zpívat opilý strom, na němž jede divoký vítr; jako srkové utopení ve víně za horkého dne; a její tělo ti jako nesmírně chladné víno proniká do všech záhybů kůže, hebké jak rostliny ve větru jsou klouby a síla nárazu, jemuž se povoluje, je jako let proti vichru a její tělo tě zavalí jako chladný písek. Ale láska je také jak kokosový ořech, který je dobrý, dokud je čerstvý, ale který musíš vyplivnout, když je štáva vymačkaná a zbývá trpce chutnající maso. *Odhodí kytaru.* Ale teď mám té árie po krk.

JOHANES · Myslíte tedy, že to mám udělat, když je to takové blaho?

BAAL · Myslím, že ty se toho máš chránit, Johanesi!

Kořalna

Dopoledne. Baal. Formani. Vzadu Ekart s číšnicí Luisou. Okny je vidět bílá oblaka.

BAAL *vypráví formanům* · Vyplivl jsem jeho víno, a tak mě vyhodil z těch svých bílých pokojů. Ale jeho žena běžela za mnou a večer bylo bujaro. Teď ji mám na krku. A po krk.

FORMANI · Té patří nasekat na holou. — Bujný jsou jak klisny, jenom hloupější. Jen do ní! Na plný pecky! — Než já si lehnu na svou starou, tak ji vždycky seřežu, až zmodrá.

JOHANES *vstoupí s Johanou* · To je Johana.
BAAL *k formanům, kteří odcházejí do pozadí* · Přijdu pak dozadu za váma a zazpívám něco. Dobrý den, Johano.

JOHANA · Johanes mi četl vaše písně!

BAAL · Tak? Kolikpak je vám?

JOHANES · V červnu jí bylo sedmnáct.

JOHANA · Žárlím na vás. Pořád jen o vás horuje.

BAAL · Jste do svého Johanesa zamilovaná! Je jaro. Čekám na Emilii. — Milovat je lepší než užívat.

JOHANES · Že přitahujete mužská srdce, to chápu. Ale nechápu, jak můžete mít štěstí u žen!

EMILIE *rychle vstoupí.*

BAAL · Tady je. Dobrý den, Emilie. Johanes s sebou vzal svou nevěstu. Sedni si!

EMILIE · Jak jsi mě mohl sem pozvat! Do kořalny! Samá chátra! To tak odpovídá tvému vkusu.

BAAL · Luiso! Jednu žitnou pro dámu!

EMILIE · Chceš mě zesměšňovat?

BAAL · Ne. Budeš pít. Člověk je člověk.

EMILIE · Ale ty člověk nejsi.

BAAL · To víš. *Podá Luise sklenici.* Ale pořádnou míru, panenke. *Přitáhne ji k sobě.* Jseš dneska zatraceně měkká, jak švestka.

EMILIE · Jak jsi nechutný.

BAAL · Vyvolávej to ještě hlasitěji, má drahá!

JOHANES · Je to tu rozhodně zajímavé. Samý prostý lid. Jak popíjejí a žertují! A pak ta oblaka v okně!

EMILIE · Vás sem asi také přitáhl, že? Za těmi bílými oblaky?

JOHANA · Johanesi, nemáme jít raději k řece, do luk?

BAAL · Nic takového! Tady zůstat! *Pije.* Nebe je fialové, zvlášť když je člověk ožralý. Postele naproti tomu jsou bílé. Předtím. Existuje láska mezi nebem a zemí. *Pije.* Proč jste tak zbabělí? Nebe je přece dokořán, vy mrňavé stíny! Je plné těl! A pobledlé před milováním!

EMILIE · Žvaníš, už jsi zase přebral. A tímhle

proklatým zázračným žvaněním člověka ke svému žlabu.

BAAL · Nebe — *pije* — je někdy tak A v něm dravci. Musíte se opít *se pod stůl.* Kdo mě tady okopá jseš ty, Luiso? Ach tak: ty to jseš, Nic nevadí. Jen pij!

EMILIE *napůl vstávajíc* · Nevím, co dne máš. Přece jen asi nebylo dobré, sem přišla.

BAAL · Tos poznala teprv teď? Teď uklidně zůstat.

JOHANA · Takhle byste neměl mluvit Baale.

BAAL · Máte dobré srdce, Johano. Vy svého muže nebudete podvádět, h

JEDEN FORMAN *zaskřehotá* · Tru prase! Stychn!

DRUHÝ FORMAN · Jen dál, pravil z nejhoršího jsme venku! *Chechtot ní!* Na plný pecky!

TŘETÍ FORMAN · Styď se, ne pravila paní čeledínovi, který s děvečkou. *Chechtot.*

JOHANES *Baalovi* · Jen kvůli Johan je to ještě dítě!

JOHANA *Emilii* · Nechtěla byste jít s šly bychom obě.

EMILIE *vzlyká nad stolem* · Já se dím.

JOHANA *ji jednou rukou obejmě* · R vám, z toho si nic nedělejte.

EMILIE · Nedívejte se tak na mne! tak mladá. Ještě nic nevíte.

BAAL *podmračeně povstane* · Komedie v Hádu! *Jde k formanům, sundá se a ladí ji.*

JOHANA · Víte, paní, on moc pil. to bude líto.

EMILIE · Kdybyste věděla! Takový A já ho miluji.

BAAL *zptává* · Orge mi pravil:

Mně nejmilejším místem ze všech míst
hrob rodičovský není, tím buď jist.

Těž kostel ne, ni pelech nevěstčin,
ni měkký, bílý, teplý, tučný klín.

Orge mi řek: Mně nejmilejší je
ze všech míst záchod. Vrchol naděje!

Jen na tom místě jsem vždy spokojen:
nad hlavou hvězdy, dole svinstvo jen.

Tot místo prostě překouzelné, tam
i svatební noc trávit můžeš sám.

Tot místo pokory, kde záhy zviš,
že — coby člověk — všechno vypustíš.

Tot místo moudrosti, kde pro svůj břich
nastrádáš nové síly v tichu tich.

Tam sedíš libě, krásně, bez bázně,
a přece sobě sloužíš důrazně.

Tam tvoje nitro k poznání se dere,
že mladík jsi jenž na záchodě — žere!

FORMANI *tleskají* · Bravo! — Moc pěkná
písníčka! — Jednou sherry brandy pro
pana Baala, jestli se neurazíte! — A to
udělal sám, vlastnoručně — Má úcta!

LUISA *uprostřed místnosti* · Vy jste ale šíbal, pane
Baal!

JEDEN FORMAN · Kdybyste se vrh na
něco užitečného, tak byste to někam do-
táh. Moh by z vás bejt rovnou špeditér.

DRUHÝ FORMAN · Takovou hlavu bych
chtěl mít!

BAAL · Jen nechte na hlavě! K tomu patří
i zadní část a ostatek. Na zdraví, Luiso!
Vrací se ke svému stolu. Na zdraví, Emi!

Tak aspoň pij, když neumíš nic jiného.
Povídám, pij!

EMILIE *si s očima plnými slz usrkne kořalky.*

BAAL · Tak to má být. Dostaneš do sebe aspoň
trošku ohně!

EKART *povstal a jde pomalu od šenku dopředu k
Baalovi. Je to mohutný, hubený chlapík* · Baa-
le! Nech toho! Pojď se mnou, bratře! Na
silnice se ztvrdlým prachem: vzduch večer
celý zřítoví. Pojď do kořalen plných
ořhalů: do černých řek padají ženy, které
jsi obtěžkal. Pojď do katedrál s bílými
žínkami. Řekneš: smí se tu vůbec dýchat?
Pojď do chlévů, kde lidé spí mezi zvířaty:
jsou temné a plné kravského bučení.
A pojď do lesů, kde nahoře všechno zvučí
a kde člověk zapomene na světlo nebes:
Bůh zapomněl na člověka. Víš ještě, jak
vypadá nebe? Stal se z tebe tenor!
Rozpřáhne ruce. Pojď se mnou, bratře!
Tanec a hudba a pití! Děst až na kůži!
Slunce až na kůži! Temnota a světlo!
Ženské a psi! Copak už jsi tak zchátral?

BAAL · Luiso! Luiso! Kotvu sem! Nenech mě
tomuhle napospas! *Luisa jde k němu.*
Pojďte mi na pomoc, děti!

JOHANES · Nedej se svést!

BAAL · Ó ty má labuti!

JOHANES · Pomysli na svou matku a na svoje
umění! Buď silný! *Ekartovi.* Styďte se!
Jste ďábel.

EKART · Pojď, bratře Baale! Jak dvě bílé
holubice blaženě vzlétneme do azuru!
Řeky za jitřního svitu! Boží lány ve větru
a vůně nekonečných polí před stříží!

JOHANA · Buďte silný, pane Baale!

EMILIE *vine se k němu* · Nesmíš! Slyšíš? Na to
je tě škoda!

BAAL · Ještě je moc brzo, Ekarte! Ještě to jde
jinak. Nešli by s sebou, bratře!

EKART · Tak táhni k čertu, ty dětinská hlavo
se sádelnatým srdcem! *Odejde.*

FORMANI · Ven s tou žaludovou desítkou —
Sakra! Odpočítat — konec!

JOHANA · Tentokrát jste zvítězil, pane Baale!

BAAL · Celý jsem se zpotil! Jsi dneska volná,
Luiso?

EMILIE · Neměl bys takhle mluvit, Baale!
Ani nevíš, jak mi tím ubližuješ.

LUISA · Pane Baal, nechte přece madam na
pokoji. I děcko by poznalo, že není ve své
kůži.

BAAL · Ani nemukat, Luiso! Horgauře!

JEDEN FORMAN · Copak mi chcete?

BAAL · Tady prý se jedné ubližuje a ona chce
lásku. Dej jí pus, Horgauře!

JOHANES · Baale! *Johana obejmě Emilii.*

FORMANI *buší s chechtotem do stolu* · Jen do
toho, Ondřeji! — Do práce! — Jemný
zboží. Napřed se vysmrkej, Ondro! —
Jste vy ale potvora, pane Baal!

BAAL · Ty jsi chladná, Emilie? Miluješ mě?
On se ostýchá, Emi! Polib ho ty! Jestli
mě chceš před těmihle lidmi blamovat,
tak bude mezi námi konec. Jedna. Dvě.
Koť se shýbne.

EMILIE *mu nastaví tvář zalitou slzami; koť ji
mlaskavě políbí. Veliký chechtot.*

JOHANES · To bylo škaredé, Baale! Pítí
z něho dělá zloducha a pak je mu dobře.
Je příliš silný.

FORMANI · Bravo! Proč lítá do hospod! —
To je aspoň mužský! — A ta — ta je
cizoložnice! — Patří jí to! *Chystají se
k odchodu. Jen do ní! Na plný pecky!*

JOHANA · Fúj, styďte se!

BAAL *k ní přistoupí* · Čím to, že se vám třepou
kolena, Johano?

JOHANES · Co jí chceš?

BAAL *s rukou na jeho rameni* · Nač ty potřebuješ
psát básně? Když život je tak slušný:
ležiš na zádech v dravém proudu a letíš
jako šíp, nahý pod oranžovým nebem, a
nevidíš nic, než jak nebe se barví do

fialova, pak je černé jak díra... udupáš
svého nepřítele... nebo uděláš ze smutku
hudbu... nebo vzlykáje nad trýzní
lásky sežereš jablko... nebo přehneš přes
pelest ženské tělo...

JOHANES *odvede Johanu němě ven.*

BAAL *opřen o stůl* · Cítili jste to? Projelo to
vámi skrz naskrz? To byl cirkus! Zvíře se
musí vylákat z doupěte! Na slunko se
zvířetem! Zaplatit! Na denní světlo
s láskou! Nahý pod slunečným nebem!

FORMANI *mu potřásají rukou* · Servus, pane
Baal! — Uctivej služebníku, pane Baal! —
Kouknou, pane Baal, já promou osobu jsem
vždycky kalkulýroval tak, že panu Baalo-
vi straší ve věži. S těma písničkama a
vůbec. Ale jedna věc je jistá: že máte srd-
ce na pravém místě! — Správně zacházejte
se musí se ženskejma! — Teda dneska, to
byla pěkná prdel dneska. — Dobrýtro,
pane Cirkus. *Odejdou.*

BAAL · Dobré jitro, miláčkové! *Emilie se vrhla
na lavici a vzlyká. Baal jí hřbetem ruky pře-
jede přes čelo.* Emi! Teď už můžeš být klid-
ná. Máš to za sebou. *Zvedne jí hlavu a od-
straní jí vlasy z uplakané tváře.* Zapomeň na
to! *Těžce se na ni vrhne a líbá ji.*

Baalova podkrovní světnička

1

Ranní šero. Baal a Johana sedí na kraji postele.

JOHANA · Co jsem to provedla! Jsem špatná.

BAAL · Raděj se umyj!

JOHANA · Pořád ještě ani nevím, jak se to
mohlo stát.

BAAL · Na všem má vinu Johan. Dověče tě
sem nahoru, a jak mu svině, proč se ti

BAAL

vlastně třepou kolena, tak se odsud klidí.

JOHANA *vstane, tiše* · Kdyby se byl vrátil...

BAAL · A teď přijde literární vložka. *Opět si lehne.* Jitřní šero na hoře Araratu.

JOHANA · Mám vstát?

BAAL · Až po potopě. Lež!

JOHANA · Nechceš otevřít okno?

BAAL · Mám rád ten pach. — A co tak repete? Pryč je pryč.

JOHANA · Že můžeš být tak sprostý!

BAAL *líně na posteli* · Baal, bílý a vymydlený potopou, vypouští své myšlenky, které jak holubice vzlétají nad černými vodami.

JOHANA · Kde mám živůtek? Nemůžu přece takhle...

BAAL *jí její podává* · Tady! — Co nemůžeš, miláčku?

JOHANA · Domů. *Nechá živůtek spadnout, ale obléká se.*

BAAL *si hvízdá* · Divoška! Cítím v těle každou kost. Dej mi pusu!

JOHANA *u stolu, uprostřed místnosti* · Řekni něco! *Baal mlčí.* Ještě mě máš rád? Řekni! *Baal si hvízdá.* Nemůžeš?

BAAL *si prohlíží strop* · Mám toho dost. Až po krk.

JOHANA · A co dnes v noci? A předtím? To nebylo nic?

BAAL · Ten blázen Johannes třeba ztropí randál. Emilie taky poletuje jak nabouraná plachetnice. A já abych tady umřel hladu. Žádná z vás pro mne ani prstem nehne. No jo, vy chcete vždycky jen to jedno.

JOHANA *zmateně uklízí se stolu* · A ty? Nikdy jsi na mě nebyl jiný?

BAAL · Jseš umytá? Ani zbla věčnosti! Nic jsi z toho neměla? Dělej, ať se dostaneš domů! Johannesovi můžeš říct, že jsem tě včera dovedl domů a že na něho mám vztek. Pršelo. *Zabalí se do přikrývky.*

JOHANA · Johannesovi? *Jde těžce ke dveřím, odejde.*

BAAL *se prudce otočí* · Johano! *Vyskočí z postele a běží ke dveřím.* Johano! *U okna.* Tamhle běží! Tamhle! *Chce zpátky do postele, potom však shodí na zem polštář a vzdychaje si na něj lehne. Setmí se. Na dvoře hraje flašinet.*

2

Poledne. Baal leží na posteli.

BAAL *si pobrukuje* ·

Už z chlastu nebe potemnělo,
má fialové průčelí.

Košile v cárech, tvoje tělo...

DVĚ SESTRY *vstoupí objímajíce se.*

STARŠÍ SESTRA · Řekl jste nám, že vás máme zase navštívit.

BAAL *si dále pobrukuje* ·

...v široké bílé posteli.

STARŠÍ · A tak jsme tady, pane Baale.

BAAL · Teď mi lítají do holubníku hned dvě najednou. Vysvlčte se!

STARŠÍ · Maminka slyšela minulý týden, jak vrzaly schody. *Rozpíná sestře halenku.*

MLADŠÍ · Na schodech už byla skoro tma, když jsme se plížily nahoru do světničky.

BAAL · Jednoho dne vás budu mít na krku.

MLADŠÍ · Já bych se utopila, pane Baale!

STARŠÍ · Přišly jsme obě...

MLADŠÍ · Já se stydím, sestro.

STARŠÍ · Poprvé to není...

MLADŠÍ · Ale nikdy to nebylo tak za světla, sestro. Venku je jasné poledne.

STARŠÍ · Podruhé to taky není...

MLADŠÍ · Ty se musíš svléct taky.

STARŠÍ · Ano. Taky se svléču.

BAAL · Až budete hotové, můžete přijít za mnou. Pak už bude tma.

MLADŠÍ · Dnes musíš napřed ty, sestro.

STARŠÍ · Posledně jsem šla taky napřed...
 MLADŠÍ · Ne, já.
 BAAL · Přijďte na řadu obě zároveň.
 STARŠÍ *stojí, objímají mladší* · Jsme hotové, venku je tak světlo.
 BAAL · Je venku teplo?
 STARŠÍ · Vždyt je teprve duben.
 MLADŠÍ · Ale slunce dnes hřeje.
 BAAL · Líbilo se vám to posledně? *Mlčí.*
 STARŠÍ · Jedno děvče skočilo do řeky: Johana Reiherová.
 MLADŠÍ · Do Lechu. Tam bych nešla. Je tam moc dravý proud.
 BAAL · Do řeky? Ví se proč?
 STARŠÍ · Lidi o něčem mluví. Všelicos se povídá.
 MLADŠÍ · Šla večer z domu a celou noc zůstala venku.
 BAAL · Ráno už se domů nevrátila?
 MLADŠÍ · Ne, šla se rovnou utopit. Ale ještě ji nenašli.
 BAAL · Ještě pluje...
 MLADŠÍ · Co je ti, sestro?
 STARŠÍ · Nic. Trochu mě zamrazilo.
 BAAL · Jsem dneska nějaký líný, můžete jít domů.
 STARŠÍ · To nesmíte udělat, pane Baale. To jí nesmíte udělat. *Zaklepání.*
 MLADŠÍ · Někdo klepe. To bude matka.
 STARŠÍ · Proboha, neotvírejte!
 MLADŠÍ · Mám strach, sestro.
 STARŠÍ · Tady máš blůzičku! *Silněji zaklepání.*
 BAAL · Jestli je to vaše matka, tak si to vy-pijete.
 STARŠÍ *se rychle obléká* · Neotvírejte, počkejte ještě! Zandejte závoru, proboha!
 BYTNÁ *tlustá, vstoupí* · Koukněme se, koukněme se! Já si to hnedka myslela. Dvě najednou! Copak ve vás není kapka studu? Dvě najednou si leháte tomuhle do jeho rybníka? Vod rána do večera a zas do rána

mu postel nevychladne! Ale teď se do toho zamíchám já: moje podkrovení žádněj bordel!

BAAL *se odvrátí ke stěně*.
 BYTNÁ · Snad nejste vospalej? Copak vy s toho masa nikdy nepřejíte? Vždyt už jste průsvitnej jak záclona. Úplnej duch Na nohách už máte jen kůži.
 BAAL *pokrčí rameny* · Lítají mi sem jak labutě do křoví!
 BYTNÁ *spráskne ruce* · Pěkný labutě! Co vy to máte za vejrazy! Z vás by moh bejt básník, vy! Jen jestli vám dřív neuhnijou kolena, vy!
 BAAL · Tonu v nadbytku bílých těl.
 BYTNÁ · Bílých těl! Úplnej básník. Však nic jinýho byste stejně nesved! A takový chudinky mladý! Vy jste asi sestry, co? Vy jste asi ubohý sirotečci, že hned spouštíte moldánky. Copak dostáváte vejprasky Na vaše bílá těla?
 BAAL *se směje*.
 BYTNÁ · A vy se ještě smějete? Po kilech kazíte ubohý děvčata, do svýho pekla je vláčíte! Fuj tajfl, vy bestie! Máte vejpo věd. Teď ale alou domů k mamince jdu s váma!
 MLADŠÍ *pláče usedavěji*.
 STARŠÍ · Ona za nic nemůže, paní.
 BYTNÁ *bere obě za ruku* · Brečíme? Taková čeládka! No, nemyslete si, že jste tady byli jen vy! Ten labutěma přímo hejří! Ten už oblažil docela jiný a kůži pak hodil na smetiště! Ale teď alou ven, na zdrave vzduch! Tam se bez slaný vody vobejdete *Vezme obě kolem ramenou*. Však já už vím co tenhle je zač! Tuhle firmu znám. Jer ne hned moldánky a posmrkávat, to se jinak pozná na vočích! Vezměte se pěkně za ruce a jděte domů za maminkou a po druhý to nedělejte. *Strká je ke dveřím*. A vy, vy máte vejpověď! Můžete si svý

labutí chlívěk zařídít někde jinde! *Vystrč obě ven. Odejde.*

BAAL *vstane, protahuje se* · Pakáž, ale se srdcem! — Beztak už jsem dneska zatraceně líný. *Hodí na stůl papír, sedne si k němu.* Polepším se, začnu znova. *Rozvrhuje na papíře velké iniciály.* Zkusím to teďka s lidskou duší. Jsem úplně vyplundrovaný, ale hlad mám jako dravec. Zbyly ze mne jen kosti potažené kůží. Pakáž! *Pohodlně se opře, natáhne ruce i nohy, emfaticky.* Teď udělám léto. Rudé. Šarlatové. Žravé. *Zase si brouká, opět se setmí. Pak hraje flašinet.*

3

Večer. Baal sedí za stolem.

BAAL *uchopí láhev s kořalkou. S odmlkami* · Už čtvrtý den teď čmárám na papír samé rudé léto, divoké, bledé, žravé, a bojuji s flaškou kořalky. V tom punktu to nebylo bez porážek, ale bílá těla se už začínají navracet na černé zdi, do egyptské temnoty. Přitluču je na dřevěné stěny, jenom nesmím pít kořalku. *Tlachá.* Bílá kořalka, to je můj koníček i má hůl. Od té doby, co sníl kape do stoky, zrcadlila jen můj papír a zůstala netknutá. Ale teď se mi třesou ruce. Jako by v nich ještě vězela ta bílá těla. *Naslouchá.* Srdce mi tlouče jako koňské kopyto. *Blouzní.* Ó Johano, ještě jednu noc v tvém akváriu, a byl bych shnil mezi rybami! Ale teď mě naplňuje vůně vlahých májových nocí. Jsem mileneček bez milenky. Podléhám. *Pije, vstává.* Musím se vystěhovat. Ale napřed si přivedu ženskou. Stěhovat se sám, je smutné. *Vyhlédne oknem.* Nějakou! S obličejem jako ženská. *Broukaje si odejde.*

Dole hraje harmonium Tristana.

JOHANES *vstoupí zpustlý a bledý. Prohrabává*

papíry na stole. Zvedne láhev. Jde plaše ke dveřím a čeká tam.

Na schodech hluk a hvízdání.

BAAL *vtáhne dovnitř Žofi Bargerovou. Hvízdne.* Buď milá, má milá! To je moje světnice. *Sedne si. Spatří Johanesa.* Co tady děláš?

JOHANES · Já jsem jen chtěl...

BAAL · Tak? Tys chtěl? Okouníš tady? Náhrobek mé uplynulé Johany? *Johanesova mrtvolka z jiného světa, co? Vyhodím tě! Maž — a hned! Pobíhá kolem něho.* To je nestydatost! Praštím tebou o zeď, tak jako tak je jaro. Hop!

JOHANES *na něho dlouze pohlédne a odejde.*

BAAL *si hvízdá.*

ŽOFIE · Co vám ten mladík udělal? Pustte mě!

BAAL *otevře dveře dokořán* · V prvním patře dole musíte jít napravo!

ŽOFIE · Běželi za námi, když jste mě dole před vraty chytl. Najdou mě.

BAAL · Tady tě nenajde nikdo.

ŽOFIE · Vůbec vás neznám. Co ode mne chcete?

BAAL · Když se takhle ptáš, tak zas můžeš jít.

ŽOFIE · Přepadl jste mě na ulici. Myslela jsem, že to je orangutan.

BAAL · Však je taky jaro. Musil jsem do toho zatraceného doupěte přivést něco bílého. Oblak! *Otevře dveře, naslouchá.* Ti idioti si spletli směr.

ŽOFIE · Doma mě vyženou, když se vrátím pozdě.

BAAL · Zvláště tak.

ŽOFIE · Jak?

BAAL · Tak, jak každá vypadá, když ji pomiluju.

ŽOFIE · Nevím, proč už jsem dávno neodešla.

BAAL · Mohu ti o tom poskytnout informaci.

ŽOFIE · Prosím vás, nemyslete si o mně nic špatného!

BAAL · Proč ne? Jsi žena jako každá druhá.
Hlava je různá. Kolena jsou všechna stejně
roztřepaná.

ŽOFIE *nerozhodně odchází, u dveří se ohlédně;*
Baalovi, který sedí na židli jak na koni a hledí
na ni. Sbohem!

BAAL *lhostejně* · Špatně se vám dýchá?

ŽOFIE · Já nevím, mně je tak mdlo. *Opře se*
o zed.

BAAL · Já to vím. To je tím, že je duben. Bude
tma a ty cítíš můj pach. Tak je tomu
u zvířat. *Vstane. Bílý oblaku, teď patříš*
větru! Rychle k ní, zabouchne dveře, vezme
Žofii. Bargerovou do náruče.

ŽOFIE *bez dechu* · Nech mě!

BAAL · Jmenuji se Baal.

ŽOFIE · Nech mě!

BAAL · Musíš mě utěšit. Byl jsem zesláblý
zimou. A ty vypadáš jako žena.

ŽOFIE *k němu vzhledně* · Baal se jmenuješ...?

BAAL · Nechceš už domů?

ŽOFIE *prohlížeje si ho* · Jsi tak ošklivý, tak
ošklivý, až se člověk poleká... Ale pak...

BAAL · Hm?

ŽOFIE · Pak už to nevádí.

BAAL *ji políbí* · V kolenou jsi silná, hm?

ŽOFIE · Copak víš, jak se jmenuju? Jmenuju
se Žofie Bargerová.

BAAL · Na to musíš zapomenout. *Ltá ji.*

ŽOFIE · Ne... ne... Víš, že mě ještě nikdo
nikdy tak...

BAAL · Jsi neposkrvněná? Pojď! *Vede ji k posteli.*
Sednou si. Vidiš! V téhle dřevěné komoře
ležely kaskády těl: ale teď chci obličej.
V noci půjdem ven. Lehnem si mezi
rostliny. Ty jsi žena. Já jsem se poskrvnil.
Musíš mě milovat, nějaký čas!

ŽOFIE · Takový jsi?... Miluji tě.

BAAL *položí hlavu na její prsa* · Teď je nad námi
nebe a my jsme sami.

ŽOFIE · Ale musíš ležet tiše.

BAAL · Jako dítě!

ŽOFIE *se vztyčí* · Doma je matka, musí
domů.

BAAL · Je stará?

ŽOFIE · Sedmdesát.

BAAL · Tak to už je na zlé věci zvyklá.

ŽOFIE · Co když mě pohltí zem? Co když
večer odvedou do nějakého brlohu a
už se nikdy nevrátím?

BAAL · Nikdy? *Ticho.* Máš sourozence?

ŽOFIE · Mám. Potřebuji mě.

BAAL · Vzduch tady v komoře je jako mlék
Vstane, u okna. Vrby u řeky jsou mokré,
z nich kape. Rozcuchané od deště
Chytne ji. Jistě máš bílá stehna. *Opět*
setmí a na dvoře také opět hraje flašinet.

■
Obílené domy s hnědými kme-
stromů

Pochmurné zvony. Baal. Pobuda, bledý ožralec.

BAAL *velkými kroky obchází v půlkruhu kol-*
pobudy, který sedí a obrací bledou t-
vzhůru · Kdo přitloukl na zdi ta mrt-
těla stromů?

POBUDA · Bledý slonovinový vzduch kol-
těch mrtvých těl: Boží tělo.

BAAL · K tomu zvony, když rostliny jsou p-
ničeny.

POBUDA · Mě zvony morálně povznášejí.

BAAL · Ty stromy tě nedrtí?

POBUDA · Čerta, zdechlina stromů! *A*
z láhve kořalku.

BAAL · Ženská těla nejsou lepší!

POBUDA · Co mají ženská těla společné
s procesím?

BAAL · To jsou svinárny. Ty nemiluješ!

POBUDA · Bílé tělo Ježíšovo; to milu-
Podá mu nahoru láhev.

BAAL *konejšivěji* · Mám na papíře písně. Ale teď se věš! na hák na záchodě.

POBUDA *zjasněně* · Sloužit!! Mému Pánu Ježíši: vidím bílé tělo Ježíšovo. Ježíš miloval zlo.

BAAL *píše* · Jak já.

POBUDA · Znáš příběh o Ježíšovi a o mrtvém psovi? Všichni říkali: Je to zapáchající mršina! Zavolejte policii! Není to k vydržení! Ale on pravil: Má krásné bílé zuby.

BAAL · Možná, že se ze mne stane katolík.

POBUDA · Z něho se nestal. *Vezme mu láhev.*

BAAL *opět rozhořčeně pobíhá sem a tam* · Ale ta ženská těla bych na zdi nepřibíjel jako on.

POBUDA · Na zdi nepřibíjel! Nepřišla po řekách! Byla pobita pro něho, pro bílé tělo Ježíšovo.

BAAL *mu vezme láhev, odvrátí se* · Vy máte v těle příliš moc náboženství nebo příliš moc kořalky. *Odhází i s lahví.*

POBUDA *divoce za ním křičí* · Vy se tedy nechcete zastávat svých ideálů, pane? Vy se nechcete vrhnout do procesí? Vy milujete rostliny, a nechcete pro ně nic udělat?

BAAL · Jdu dolů k řece a umyju se tam. O mrtvá těla se nikdy nestarám. Ani o mrtvá boží těla. *Odejde.*

POBUDA · Ale já mám v těle kořalku a já to nevydržím. Já tyhle zatracené mrtvé rostliny nesnesu. Kdybych měl v těle víc kořalky, tak bych to možná snesl.

Májová noc pod stromy

Baal. Žofie.

BAAL *líně* · Déšť nyní ustal. Tráva je jistě ještě mokrá... Našimi listy voda nepronikla...

Mladé listí mokvá mokrotou, ale tady v kořání je sucho. *Rozezleně:* Proč člověk nemůže spát s rostlinami?

ŽOFIE · Poslouchej!

BAAL · Divé svištění větru v mokřím černém listovní! Slyšíš, jak déšť proniká korunou?

ŽOFIE · Cítím kapku na krku... Nech mě, ty!

BAAL · Láska nám strhá šaty s těla jako vír a nahé nás pochová s mrtvými listy. Ale předtím jsme uviděli nebe!

ŽOFIE · Chtěla bych se schovat do tebe, protože jsem nahá, Baale.

BAAL · Jsem opilý a ty vrávoráš. Nebe je černé a my se vznášíme na houpačce, s láskou v těle, a nebe je černé. Miluji tě.

ŽOFIE · Ó Baale! Má matka teď oplakává mou mrtvolu, myslí si, že jsem skočila do vody. Kolik je to týdnů? To ještě nebyl máj. Teď jsou tomu možná tři týdny.

BAAL · Teď jsou tomu tři týdny, pravila milá v kořání stromů, když tomu bylo třicet let. A to už byla napůl ztellelá.

ŽOFIE · Je to krásné tak ležet jako kořist a nad hlavou je nebe a člověk už nikdy nebude sám.

BAAL · Teď ti zase odhrnu košili.

Kavárna „U nočního oblaku“

Obskurní kavárnička, nabílená šatna, vzadu vlevo tmavohnědá opona, vpravo na boku nabílené dveře na záchod; vpravo vzadu dveře. Když se otevřou, je vidět modrou noc. Vzadu v kavárně zpívá subreta.

BAAL *chodí bez košile po místnosti, popltí a něco si pobrukuje.*

LUPU *tlustý bledý mladík s černými lesklými vlasy ulízanými na cestičku, se zpoceným bledým obličejem a s tučným zátylkem, ve dveřích vpravo. Zas nám rozmlátili lucernu.*

BAAL · Sem chodí jen prasata. Kde je další
příděl kořalky?

LUPU · Všecko jste už vypil.

BAAL · Dej si pozor!

LUPU · Pan Mjurk říká cosi o houbě, která
všecko vypije.

BAAL · Nedostanu tedy žádnou kořalku?

LUPU · Pan Mjurk říká, že před představením
už další kořalku nedostanete. Je mi vás
líto.

MJURK *vykoukne oponou* · Zmiz, Lupu!

BAAL · Musím dostat svůj příděl, Mjurku,
jinak lyrika nebude.

MJURK · Neměl byste tolik chlastat, jinak si
jednou v noci zazpíváte amen a pak už
nic.

BAAL · Nač tedy ještě zpívám?

MJURK · Jste vedle subrety Savetky nejbri-
lantnější číslo Nočního oblaku. Vlastno-
ručně jsem vás objevil. Tak jemná duše
v takové hroudě sádla! To tu ještě ne-
bylo! V té hroudě sádla pramení ten
úspěch, ne v té lyrice. Vaše chlastání mě
zruinuje.

BAAL · Mám už dost toho každovečerního
handrkování o smluvní kořalku. Od-
prejsknu.

MJURK · Za mnou stojí policie. Člověče, měl
byste se zas jednou pořádně vyspat,
trajdáte se, jako byste měl pod kolena
přeseknuté šlachy. Pusťte svou milou
k vodě! *V kavárně potlesk*. Ale teď je vaše
číslo.

BAAL · Mám toho po krk.

SUBRETA *s klavíristou, bledým apatickým člo-
věkem, vykoukne oponou*. Fajrunt!

MJURK *vnucuje Baalovi frak* · Polonahý se u nás
na jeviště nechodí.

BAAL · Idiote! *Strhne si frak a odchází oponou,
táhne za sebou kytaru*.

SUBRETA *se posadí, pije* · Pracuje jen pro
milenku, s kterou žije. Je to génius. Lupu

ho nestoudně imituje. Osvojil si ste-
tón a taky si opatřil milenku.

KLAVÍRISTA *opírá se o záchodové dveře* · J-
písně jsou nebeské, ale tady se už jeden
večerů handrkuje o příděl kořalky.

SUBRETA *pije jak duha* · Je to s náma b-

BAAL *za oponou* · Já malé poupě, já sedáv
v koutě, a proto jsem veselý, namo-
Potlesk, Baal pokračuje, za doprovodu
tary.

Komorou zlý vítr vál,
kluk tam modré švestky žral,
jeho bílé tělíčko,
hovělo si maličko.

V kavárně potlesk s pohoršeným voláním. L-
zpívá dál a nepokoj vzrůstá, protože písničk-
stále nestydatější. Nakonec v kavárně nesm-
randál.

KLAVÍRISTA *apaticky* · K čertu, on ut-
Sanita! Teď mluví Mjurk, ale oni
rozčtvrtí. Řekl jim to po lopatě.

BAAL *vystoupí z opony, táhne za sebou kytaru*.

MJURK *za ním* · Však já vás vycepuju,
zvíře! Budete své číslo zpívat a bas-
Dle smlouvy! Jinak zalarmuju poli-
Jde zpět do sálu.

KLAVÍRISTA · Zruinujete nás, Baale.

BAAL *se chytne za krk, jde napravo k záchodu*
dveřím.

KLAVÍRISTA *ho nepouští* · Kam chcete?

BAAL *ho odstrčí*. *Vejde do dveří i s kytarou*.

SUBRETA · Vy si berete kytaru s sebou
záchod? Jste božský!

HOSTÉ *nakukují dovnitř* · Kde je to prase?
Zpívat dál! — Jen žádnou přestávku!
Lump jeden zatracený! *Jdou zpátky*
sálu.

MJURK *vejde* · Mluvil jsem jak major
Armády spásy. Na policii se můžeme s-
lehnout. Ale ti mládenci zas dupou, a
přišel. Kde vůbec je ten chlap? Musí
scénu.

KLAVÍRISTA · Atrakce je na hajzlu. *V pozadí křik: Baal!*

MJURK *bouchá na dveře* · Pane! Tak se přece ozvěte! Sakra, já vám zapovídám zavírat se nazávoru. V době, kdy mnoujste placen. Mám to černé na bílém. Vy hochštaplere! *Buší do dveří jako v extázi.*

LUPU *ve dveřích vpravo, je vidět modrou noc* · Okénko od záchodu je otevřené. Sup vylítl. Bez kořalky ani verš.

MJURK · Prázdný? Vylítl? Záchodem ven? Hrdlořez! Obrátím se na policii. *Vyřítí se ven.*

VOLÁNÍ *zezadu, do taktu* · Baal! Baal! Baal!

■
Zelená pole, modrý švestkový sad

Baal. Ekart.

BAAL *zvolna prochází mezi poli* · Od té doby, co nebe je zelenější a těhotné, červencový vzduch, vítr — žádná košile v kalhotách! *Jde zpátky k Ekartovi.* Dřou mi stehna. Vítr mi nafoukl lebku, na chlupech pod pažďím mi uvízla vůně polí. Vzduch se chvěje, jako by se ožral kořalkou.

EKART *za ním* · Proč utíkáš od těch švestek jako slon?

BAAL · Dej ploutev na mou lebku! Při každém úderu srdce se lebka nadme a zase splaskne, jako měch. Cítíš to?

EKART · Ne.

BAAL · Nemáš ponětí o mé duši.

EKART · Nemáme si lehnout do vody?

BAAL · Moje duše, bratře, to je sténání žitných lánů, když se převalují pod větrem, a blýskot v očích dvou brouků, kteří se navzájem chtějí sežrat.

EKART · Víš, co jseš? Červencem poblázněný chlap s nesmrtelnými střevy. Knedlík, po

kterém na nebi jednou zbude mastný flek!

BAAL · To je sice papír, ale nevadí.

EKART · Mé tělo je lehké jak švestkový zákrsek ve větru.

BAAL · To je tím bledým letním nebem, bratře. Necháme se houpat vlažnou vodou nějaké modré tůně? Jinak nás ty bílé silnice vytáhnou do nebe jak andělské šňůry.

■
Vesnická hospoda. Večer

Kolem Baala sedláci. V jednom koutě Ekart.

BAAL · Dobře, že vás mám všechny pohromadě! Bratr sem přijde zítra večer. To už tu ti býci musí být.

JEDEN SEDLÁK *s otevřenou hubou* · Jak se to na býkovi pozná, jestli je takový, jak to chce váš bratr?

BAAL · To pozná jen bratr. Musí to být samé krásné kusy. Jinak to nemá žádnou cenu. Hospodský! Jednu žitnou!

DRUHÝ SEDLÁK · Koupíte ho hned?

BAAL · Toho, který bude nejsilnější ve slabích.

TŘETÍ SEDLÁK · To přivedou býky z jedenácti vesnic. Za každou cenu, kterou nabídneš.

PRVNÍ SEDLÁK · Pojď se podívat na mého býka!

BAAL · Hospodo, jednu žitnou!

SEDLÁCI · Můj býk je nejlepší! Zítra večer, říkáte? — *Chystají se k odchodu.* — Zůstanete tady přes noc?

BAAL · Ano. V jedné posteli! *Sedláci odejdou.*

EKART · Co vlastně chceš? Zbláznil ses?

BAAL · Nebylo to nádherné, jak mžikali a civěli a jak to pak pochopili a hned začali počítat?

EKART · Aspoň jsme vyzunkli několik skle-

niček žitné. Ale teď musíme vzít do zaje-
cích.

BAAL · Do zaječích? Teď? Co blázníš?

EKART · Já myslím, že blázen jseš spíš ty!
Pomysli na ty býky!

BAAL · Jo a proč myslíš, že jsem to těm chla-
pům nabulíkoval?

EKART · Přece kvůli několika štamprlatům,
ne?

BAAL · Nefantazíruij! Chci ti vystrojit slav-
nost, Ekarte. *Otevře za zády okno. Šeří se.
Zase si sedne.*

EKART · Šest sklenek, a jseš na mol. Styď se!

BAAL · Bude to báječné. Mám tyhle prosté lidi
hrozně rád. Budeš mít božské divadlo,
bratře! Na zdraví!

EKART · S oblíbou si hraješ na naivku. A ti
chudáci pak rozmlátí lebku mně i tobě!

BAAL · Je to kvůli tomu, aby se poučili. Mys-
lím na ně za tohoto vlahého večera s jis-
tou něhou. Přijdou, aby po svém prostém
způsobu podváděli. A to se mi líbí.

EKART *vstává* · Tak tedy, buď býci, nebo já.
Jdu, dokud hospodský nic netuší.

BAAL *zamračeně* · Večer je tak vlahý. Zůstaň
ještě hodinku. Pak půjdu taky. Víš přece,
že tě mám rád. Hnuj z polí je cítit až sem.
Myslíš, že hospodský dá ještě kořalku
lidem, kteří to aranžují s těmi býky?

EKART · Je slyšet kroky.

FARÁŘ *vstoupí. Baalovi* · Dobrý večer. Vy jste
ten člověk s těmi býky?

BAAL · To jsem.

FARÁŘ · Nač jste tenhle švindl vlastně roz-
běhl?

BAAL · Nemám nic jiného na světě. Jak silně
voní seno! Je to tak večer vždycky?

FARÁŘ · Zdá se, člověče, že váš svět je velmi
omezený!

BAAL · Mé nebe je plné stromů a těl.

FARÁŘ · Nemluvte o tom. Svět není váš
cirkus.

BAAL · A co je tedy svět?

FARÁŘ · Můžete klidně jít! Víte, já jsem vel-
ce dobromyslný člověk. Nechci vám tak-
nic vyčítat. Dal jsem celou věc do pořá-
dku.

BAAL · Spravedlivý nemá smysl pro humo-
r. Ekarte!

FARÁŘ · Copak neuznáváte, jak je váš záměr
dětinský? *Ekartovi*: Co ten člověk vůbec
chce?

BAAL *se pohodlně opře* · Za večerního šeren-
Samozřejmě musí být večer a samozřejmě
musí být na nebi mráčky, vzduch bud
vlahý a zvedne se vánek a pak přijdo
býci. Klušou sem ze všech stran, je t
otřesná podívaná. A ti chudáci pak budo
stát mezi nimi a nebudou vědět, co
s těmi býky počít. Přepočítali se: zaži-
jenom otřesnou podívanou. Mám rá
i lidi, kteří se přepočítali. A kde by člově
jinak uviděl pohromadě tolik zvířat?

FARÁŘ · A kvůli tomu jste chtěl sbuntova-
sedm vesnic?

BAAL · Co je sedm vesnic proti takové podi-
vaně!

FARÁŘ · Už vás chápu. Jste ubohý člověk.
A býky asi máte obzvlášť rád, že?

BAAL · Pojď, Ekarte! Zkazil nám to. Tenhl
křestan už zvířata nemiluje.

FARÁŘ *se směje, pak vážně* · Tak tu podívanou
tedy mít nebudete. Jen jděte, jděte a ne
buďte už nápadný. Myslím, že jsem vám
prokázal značnou službu, člověče!

BAAL · Pojď, Ekarte! Slavnost nebude, bratře.
Pomalu s Ekartem odchází.

FARÁŘ · Dobrý večer, pane hospodský! Za
platím útratu za ty pány!

HOSPODSKÝ *za šenkem* · Jedenáct kořalek
důstojnosti.

Jsou nebo sedm dřevorubců. Sedí na zemi, opření o stromy. Mezi nimi Baal. V trávě mrtvola.

PRVNÍ DŘEVORUBEC · Byl to dub.
Nebyl hned mrtev, ještě trpěl.

DRUHÝ DŘEVORUBEC · Dneska ráno ještě říkal, že se počasí asi zlepší. Tak že by to chtěl: zeleň a deště jen trošku. A aby se nemuselo sušit dříví.

TŘETÍ · Teddy byl dobrý chlap. Dřív měl kdesi obchůdek. To byla jeho vrcholná doba. To byl ještě tlustý jak panáček. Ale přišel na mizinu kvůli nějaké ženské a tak se dostal sem nahoru a za ty roky to břicho shodil.

JINÝ · Nevyprávěl nikdy nic o tom, co měl se ženskými?

TŘETÍ · Ne. Ani nevím, jestli se ještě chtěl vrátit dolů. Myslím, že hodně šetřil, ale možná že to tak jen vypadalo. Byl velice střídmy. Mysli tady v horách vykládáme samé lži. Je to tak mnohem lepší.

JINÝ · Před týdnem povídal, že půjde v zimě nahoru na sever. Má tam asi někde chýši. Neřekl ti, kde, slone? *Baalovi.* Mluvíli jste o tom přece?

BAAL · Nechte mě na pokoji. Nic nevím.

PŘEDCHOZÍ · Ty by sis do toho hnízda chtěl sednout asi sám, co?

DRUHÝ · Na toho není spolehnoutí. Vzpomeňte si, jak nám přes noc pověsil boty do vody, že jsme pak ani nemohli do lesa. A to jen proto, že byl jako obyčejně líný.

JINÝ · Za ty peníze teda nedělá vůbec nic.

BAAL · Dneska se přece nehádejte! Nemůžete trochu myslet na chudáka Teddyho?

JEDEN · Kdepak jsi byl, když vypustil duši?
Baal se zvedne a běží přes travu k Teddymu. Tam se posadí.

JEDEN · Pánové, Baal nějak vrávorá!

JINÝ · Nechte ho. Slon je rozrušen.

TŘETÍ · Opravdu byste se dneska mohli mírnit, dokud tady ještě leží.

JINÝ · Co tam s Teddym tropíš, slone?

BAAL *nad mrtvým* · Teddy má věčný klid a my máme věčný neklid. Obojí je dobrá věc. Nebe je černé. Stromy se chvějí. Někde se dmou oblaka. To je ta scénérie. Můžeme jíst. Po spánku se probudíme. On ne. My. To je dvojnásob dobré.

JINÝ · Jaké že je nebe?

BAAL · Nebe je černé.

JINÝ · Hlavu moc chytrou nemáš, to teda ne. Potrefí to taky vždycky toho nepravého.

BAAL · Ano, miláčku, to je báječné, v tom máš pravdu.

JEDEN · Baala to potrefit nemůže. Kde se pracuje, tam on nechodí.

BAAL · Teddy naproti tomu byl pilný. Teddy byl štedrý. Teddy byl snášenlivý. Z toho zbylo jediné: Teddy byl.

DRUHÝ · Kdepak je asi teď?

BAAL *ukazuje na mrtvého* · Tady.

TŘETÍ · Vždycky si říkám, že duše zemřelých se proměňují ve vítr, zvláště za jarních večerů, ale na podzim taky.

BAAL · A v létě, na slunci, nad obilnými lány.

TŘETÍ · To se k tomu nehodí. Musí být tma.

BAAL · Musí být tma, Teddy.

Ticho.

JEDEN · Pánové, kam ho vlastně dáme?

TŘETÍ · Nemá nikoho, kdo by o něho stál.

JINÝ · Byl na světě jen sám pro sebe.

JEDEN · A jeho věci?

TŘETÍ · Moc toho není. Peníze nosil kamsi do banky. Tam zůstanou ležet, i když už je pryč. Víš co, Baale?

BAAL · Pořád ještě nezapáchá.

JEDEN · Mám výborný nápad, pánové.

JINÝ · Ven s ním!

MUŽ S NÁPADEM · Nejenom tenhle slon má nápady, drahouskové! Co byste tomu

řekli, kdybychom na Teddyho zdraví něco vypili?

BAAL · To je nemravncé, Bergmeiere.

JINÍ · Čerta starýho, nemravné! Ale co máme pít? Vodu? Styď se, mladíku!

MUŽ S NÁPADEM · Kořalku!

BAAL · Hlasuji pro návrh. Kořalka je mravná. Čí kořalku?

MUŽ S NÁPADEM · Teddyho kořalku.

JINÍ · Teddyho? — To je slovo. — Jeho příděl! — Teddy byl šetrný. — To je na idiota výborný nápad, mladíku!

MUŽ · Hlavička, co? To je něco pro vaše kotrby! Teddyho kořalku na Teddyho tryzně! Laciné a důstojné! Měl už někdo nad Teddym smuteční řeč? Copak se to nesluší?

BAAL · Já.

NĚKTEŘÍ · Kdy?

BAAL · Předtím. Než jste se dali do toho žvahnění, do těch nesmyslů. Řeč začínala slovy: Teddy má věčný klid... Všimnete si všeho, až už je po tom.

JINÍ · Hlupáku! Pojďme pro kořalku!

BAAL · Je to hanba.

JINÍ · Ohó! A pročpak, veliký slone?

BAAL · Je to Teddyho majetek. Ten soudek nesmíte otevřít. Teddy má ženu a pět ubohých sirotek.

JEDEN · Čtyři. Jsou jenom čtyři.

JINÝ · Teď se to najednou dovídáme.

BAAL · Chcete pěti Teddyho sirotkům vychlastat kořalku jejich nebohého otce? To jste křestani?

PŘEDCHOZÍ · Čtyřem. Čtyřem sirotkům.

BAAL · Čtyřem Teddyho sirotkům vychlastat kořalku rovnou od huby?

JEDEN · Teddy vůbec žádnou rodinu neměl.

BAAL · Ale sirotky, miláčkové, sirotky.

JINÝ · Ten bláznivý slon si z vás utahuje! Myslíte si, že Teddyho sirotci budou chlastat Teddyho kořalku? Jistě, je to Teddyho majetek...

BAAL *ho přeruší* · Byl to...

JINÝ · Co s tím zase chceš?

JEDEN · Kecá. Nemá rozumu, ani co by se za nehet vešlo.

JINÝ · Povídám: Byl to Teddyho majetek a my to zaplatíme. Penězi, mládenci, tvrdou mincí. Pak můžou narukovat sirotci.

VŠICHNI · To je dobrý návrh. Slon je na lopatkách. On se asi zbláznil, že nechce kořalku. Vykašlem se na něho a půjdem pro Teddyho kořalku!

BAAL *za nimi volá* · Aspoň se sem zas vraťte, vy zatracení okradači mrtvol! *K Teddymu.* Ubohý Teddy! Stromy jsou dnes jaksepatří a vzduch je dobrý a lahodný a já cítím, jak vnitřně překypuji, ubohý Teddy, nevzrušuje tě to? Jsi úplně vyřízený, dej na má slova, brzy budeš zapáchat, a vítr vane dál, všechno jde dál, a tvoji chýši, co já vím, kde stojí, a tvůj majetek ti berou živí, a tys to všechno nechal na holičkách a chtělš jen svůj věčný klid. Tvoje tělo ještě nebylo tak špatné, Teddy, ani teď ještě není nejhorší, jen trochu porouchané, na jedné straně, a pak ovšem nohy — s ženskými by byl konec, takového něco se na ženskou nepokládá. *Zvedne nohu mrtvého.* Ale konec konců, chlapče, by se s tímhle tělem ještě při dobré vůli dalo žít, ale tvoje duše, to byla zatraceně nóbl osobnost, byt byl závadný a krysy opouštějí potápějící se loď; podlehlš, Teddy, toliko svému zvyku.

OSTATNÍ *se vracejí* · Hoho, slone, teď se těš! Kde je brandy, co byla pod Teddyho starou postelí, kde je ten soudek, he? — Kdes byl, když jsme se starali o ubohého Teddyho? Mluv! To ještě Teddy ani nevypustil duši! Tak co? — Kdes byl, ty prase, ty hanobiteli mrtvol, ty ochránče Teddyho ubohých sirotek? Mluv!

BAAL · Zhola nic není dokázáno, drahouškové!

OSTATNÍ · Tak kde je kořalka? Vychlastal ji, podle tvého ctěného mínění, soudek sám? — To je zatraceně vážná věc, mládenče. — Vstaň, zvedni se, rozumíš? Udělej čtyři kroky a odvolej pak, že jsi rozrušen, duševně i tělesně docela zničen, ty stará svině! — Postavte ho, mládenci, pomozte mu na nohy, tomu hanobiteli Teddyho ubohé cti! *Postaví Baala na nohy.*

BAAL · Vy lotři! Nešlapejte mi aspoň na ubohého Teddyho! *Posadí se a dá si ruku mrtvého pod paži.* Když mě budete týrat, tak Teddy spadne na obličej. Je tohle pieta? Já jsem v sebeobraně. Vás je sedm, se-dum, a nepili jste, a já jsem jeden jediný a pil jsem. Hodí se to, je to čestné, sedm na jednoho? Uklidněte se! Teddy se taky uklidnil.

NĚKTERÍ *smutně a pobouřeně* · Tomu chlapovi není nic svaté. — Bůh buď milostiv jeho ožralé duši! — Je to nejzatvrzelejší hříšník, jaký pobíhá mezi božíma rukama.

BAAL · Sedněte si, nemám tohle kněžourství rád. Jedni prostě mají mozek moudřejší a druhí slabší, tak už to musí být. Ti druhí jsou pak zato lepší pracovníci. Viděli jste sami, že já jsem duševní pracovník. *Kouří.* Nikdy jste ke mně neměli tu pravou úctu, miláčkové! A co se u vás dá do pohybu, když v sobě pohřbíte tu dobrou kořalku? Já zato získávám poznatky, poznatky, rozumíte? Řekl jsem Teddymu nesmírně podstatné věci. *Vytáhne z jeho náprsní kapsy papíry a prohlíží si je.* Ale vy jste samozřejmě museli běžet za tou bédnou kořalkou. Sedněte si: Pohlédněte na to nebe mezi stromy, jak nyní tmavne. To není nic? Pak vám hned z těla vyprchá celé to náboženství!

Chýše

Je slyšet déšť. Baal. Ekart.

BAAL · To je pro naše bílá těla zimní spánek v černém bahně.

EKART · Pořád jsi ještě nepřinesl to maso!

BAAL · Ty se asi zabýváš skládáním té své mše, co?

EKART · Proč myslíš na mou mši? Mysli na svoji ženu! Kam jsi ji zase hnál v tomhle dešti?

BAAL · Běží za námi jak zoufalá a větší se mi na krk.

EKART · Klesáš pořád hlouběji.

BAAL · Jsem příliš těžký.

EKART · Se chcipnutím už asi nepočítáš, co?

BAAL · Bojuji na nůž. Chci žít i bez kůže ještě, chci se stáhnout ještě i do špiček prstů. Padám jako býk: do trávy, tam, kde je tráva nejměkčí. Polykám smrt a nevím o ničem.

EKART · Od té doby, co tu ležíme, jsi stále tučnější.

BAAL *sáhne si pravici pod košili do levého podpaždí.* Košile je mi ale volnější, čím špinavější, tím volnější. Vešel by se tam ještě jeden. Jen by nesměl být moc tlustý. Proč se ale povaluješ ty, takový hranáč?

EKART · Mám v lebce cosi jako nebe, úžasné zelené a zatraceně vysoké, a myšlenky poletují pod ním jak lehká oblaka ve větru. Nemohou se rozhodnout, jakým směrem by se měly brát. Ale to všechno je ve mně.

BAAL · To je delirium. Jsi alkoholik. Teď vidíš, jak se to vymstí.

EKART · Až přijde delirium, poznám to na obličej.

BAAL · Máš obličej, v kterém je spousta místa pro mnoho větru. Konkávní obličej.

Prohlíží si ho. Vůbec žádný obličej nemáš.
Vůbec nic nejsi. Jsi vzduch.

EKART · Jsem stále matematictější.

BAAL · O tvých zážitcích se člověk nikdy nic nedoví. Proč o sobě nikdy nemluvíš?

EKART · Asi žádné nemám. Kdo to tam venku běhá?

BAAL · Máš dobrý sluch. V tobě něco vězí, co skrýváš. Jsi zlý člověk, zrovna jako já, ďábel. Ale jednoho dne uvidíš krysy. Pak z tebe zase bude dobrý člověk.

ŽOFIE *ve dveřích.*

EKART · To jsi ty, Žofie?

BAAL · Co zase chceš?

ŽOFIE · Můžu teď dovnitř, Baale?

Rovina. Nebe. Večer

Baal. Ekart. Žofie.

ŽOFIE · Podklesávají mi kolena. Proč běžíš jak zoufalec?

BAAL · Protože se mi věšíš na krk jako žernov.

EKART · Jak s ní můžeš takhle jednat?
Vždyť čeká od tebe dítě!

ŽOFIE · Sama jsem je chtěla, Ekarte.

BAAL · Sama je chtěla. A teď ji mám na krku.

EKART · Jseš hovado. — Sedni si, Žofie.

ŽOFIE *si těžce sedá* · Nech ho, ať jde!

EKART *Baalovi* · Když ji vyhodíš na dlažbu, já u ní zůstanu.

BAAL · Ona u tebe nezůstane. Ale ty bys mě nechal v bryndě. Kvůli ní, to je ti podobné.

EKART · Dvakrát jsi mě vyhodil z postele. Moje milenky ti byly lhotejné, ale sebrals mi je před nosem, ačkoliv jsem je měl rád.

BAAL · Protože jsi je měl rád. Dvakrát jsem hanobil mrtvolu, abys ty zůstal čistý. Já

to potřebuju. Neměl jsem z toho rozkoš, přísámboh!

EKART *Žofii* · A tohle očividné zvíře ještě miluješ?

ŽOFIE · Nemohu za to, Ekarte. Budu i jeho mrtvolu ještě. Miluji je. Nemůžu za to, Ekarte.

BAAL · Nechtěl bych vědět, co jste spolu vádili, když jsem seděl v base.

ŽOFIE · Stáli jsme spolu před bílou věznice a hleděli jsme nahoru, byla tvoje cela.

BAAL · Byli jste spolu.

ŽOFIE · Natluč mi za to.

EKART *křičí* · Copak jsi mi ji nehodil?

BAAL · Tehdá jsi mi ještě mohl být užitečný.

EKART · Nemám tvou sloní kůži!

BAAL · Proto tě mám rád.

EKART · Tak aspoň drž tu svou za hubu a nemluv o tom, dokud u toho sedíš.

BAAL · Ať se klidí! Stává se z ní potvor se oběma rukama za krk. Pere si své prádlo v tvých slzách. Copak ješ dít, že mezi námi pobíhá nahá trpělivost sama, ale ze své kůže nemohu.

EKART *si sedne k Žofii* · Jdi domů ke své matce.

ŽOFIE · Copak můžu?

BAAL · Nemůže, Ekarte.

ŽOFIE · Zbij mě, Baale, když chceš. Už říkat, abys šel pomaleji. Nemohu to tak. Dovol mi, abych šla dokud mám nohy, pak si lehnu na křoví a nemusíš se na mě ani dívat. Jen mě neodháněj, Baale.

BAAL · Polož to svoje tlusté tělo někam. Tys to chtěla, abych tě vyplivl.

ŽOFIE · Chceš mě tady nechat ležet? Já mě tady nechat ležet. Ještě Baale. Jsi jako dítě, když říkáš věci.

BAAL - Teď tě mám až po krk.
 ŽOFIE - Aspoň jednu noc, aspoň jednu noc,
 Baale. Mám strach, když jsem sama.
 Bojím se tmy, bojím se tmy.
 BAAL - V tomhle stavu? To se tě nikdo ani
 netkne.
 ŽOFIE - Aspoň jednu noc. Aspoň tuto noc
 růstaňte ještě se mnou!
 BAAL - Jdi k vorařům. Dneska je Jana. To
 budou ožralí.
 ŽOFIE - Aspoň čtvrt hodinku!
 BAAL - Pojď, Ekarte!
 ŽOFIE - Kam mám jít?
 BAAL - Do nebe, má milá!
 ŽOFIE - Se svým děckem?
 BAAL - Zakopej je!
 ŽOFIE - Chtěla bych, aby sis už nikdy nemu-
 sel vzpomenout na to, cos mi teď řekl
 pod tím krásným nebem, které máš rád.
 To je moje přání. Na kolenou!
 EKART - Zůstanu s tebou. A pak tě dovedu za
 tvou matkou. Jenom když mi řekneš,
 že tohle zvíře už nebudeš milovat.
 BAAL - Miluje mě.
 ŽOFIE - Miluji to zvíře.
 EKART - Ještě tu stojíš, ty hovado? Kolena
 nemáš, aby sis na ně klekl? Utopil ses
 v kořalce nebo v těch svých básních?
 Ty bestie zpustlá! Ty bestie zpustlá!
 BAAL - Hlupáku!
Ekart se na něho vrhne, zápasí spolu.
 ŽOFIE - Ježíšmarja! Jsou jak dvě šelmy!
 EKART zápolí dál. Slyšíš, co říká tam v tom
 houští? Brzo bude tma! Ty bestie zpustlá!
 Ty bestie zpustlá!
 BAAL na něm, tiskne Ekarta k sobě. Teď tě mám
 na prsou, cítíš můj pach? Teď tě držím a
 to je víc než blízkost ženy! Pustí ho. Nad
 tím houštím už je vidět hvězdy, Ekarte.
 EKART vytřeštěně hledí na Baala, který se dívá na
 hvězdy. Nemohu tu bestii zmlátit.
 BAAL ho obejmě. Stmívá se. Musíme si hledat

místo na přenocování. V houštinách jsou
 výmoly chráněné před větrem. Pojď,
 budu ti vyprávět o zvířatech. *Táhne ho
 pryč.*

ŽOFIE sama ve tmě, křičt. Baale!

Hnědá kůlna. Noc. Vítr

*U stolů Gugu, Bolleboll. Starý žebraček a Maja, která
 má v bedně děcko.*

BOLLEBOLL hraje s Guguem karty. Nemám
 už peníze. Hrajme o svoje duše!

ŽEBRÁK. Bratr vítr chce dovnitř. Ale my
 našeho studeného bratra neznáme. He-
 hehe.

DÍTĚ pláče.

MAJA, žebračka. Poslouchejte! Někdo chodí
 kolem domu! Jen aby to nebylo žádné
 velké zvíře!

BOLLEBOLL. Pročpak? Už zas máš lasko-
 miny? *Údery na vrata.*

MAJA. Slyšíte? Já neotevřu!

ŽEBRÁK. Otevřeš.

MAJA. Ne, ne! Maria Panno, ne!

ŽEBRÁK. Bouque la Madonne! Otevři!

MAJA se plíží ke vratům. Kdo je?

DÍTĚ pláče.

MAJA otevře dveře.

BAAL s Ekartem vstoupí, promoklí. Je tohle chu-
 dobinec?

MAJA. Je, ale všechna lůžka jsou obsazená.
Drzeji. A já jsem nemocná.

BAAL. Máme šampaňské. Ekart šel ke kam-
 nům.

BOLLEBOLL. Pojď sem! Kdo ví, co to je
 šampaňské, ten se k nám hodí.

ŽEBRÁK. Ó ty má labuti, dneska tu jsme samá
 lepší společnost!

BAAL *přistoupí ke stolu a vytáhne z kapes dvě láhve.*
Hm?

ŽEBRÁK · Hotový zázrak!

BOLLEBOLL · Já vím, odkud máš to šampaňské. Ale neprozradím to na tebe.

BAAL · Pojd', Ekarte! Máte tady sklenice?

MAJA · Číše, milostpane! Číše! *Přinese jich několik.*

GUGU · Já potřebuju vlastní číši.

BAAL *podezřívavě* · Smíte vůbec pít šampaňské?

GUGU · Prosim! *Baal nalévá.*

BAAL · Co máte za nemoc?

GUGU · Katar plicních hrotů. Nic to není. Nepatrné zahlenění. Lapálie.

BAAL *k Bollebollovi* · A vy?

BOLLEBOLL · Žaludeční vředy. Nevinné.

BAAL *k Žebrákovi* · Doufejme, že vy máte taky nějakou nemoc?

ŽEBRÁK · Já jsem choromyslný.

BAAL · Na zdraví! — Známe se tedy. Já jsem zdravý.

ŽEBRÁK · Já jsem znal jednoho člověka a ten si taky myslel, že je zdravý. Myslel si to. Pocházel z jednoho lesa a jednou se tam zase vrátil, protože si chtěl něco promyslet. Les mu připadal jaksi cizí, nepodobný. Šel mnoho dnů docela nahoru do úplné divočiny, protože se chtěl přesvědčit o tom, jak je svah příkrý a kolik on sám má ještě sil. Ale moc jich už nebylo. *Pije.*

BAAL *neklidně* · Takový vítr, Ekarte! A my musíme ještě dnes v noci dál.

ŽEBRÁK · Ano, vítr, jednou večer, když se zešeřilo a on už nebyl tak sám, šel velkým tichem mezi stromy a stoupl si pod jeden z nich, který byl velice mohutný. *Pije.*

BOLLEBOLL · To byla ta opice v něm.

ŽEBRÁK · Ano, opice, možná. Opřel se o ten strom, celým tělem, cítil v něm život, nebo si to myslel, a řekl: Jsi vyšší než já a stojíš pevně a znáš zemi až do velké hloubky a

ona tě drží. Já umím chodit a lépe se hybovat než ty, ale nestojím pevně a mohu do hloubky a nic mě nedrží. A tak veliký klid nad tichými vrcholky stromů v nekonečném nebi je mi neznám. *Pije.*

GUGU · A co řekl strom?

ŽEBRÁK · Ano. Dul vítr. Stromem proběhl chvění, ten člověk to cítil. I vrhl se na zem, objal divoké, tvrdé kořeny a hořce plakal. Ale činil tak s mnoha stromy.

EKART · Uzdravil se?

ŽEBRÁK · Ne, ale umíralo se mu lehdě.

MAJA · Tomu nerozumím.

ŽEBRÁK · Ničemu se nedá rozumět. Ale ledacos člověk cítí. Příběhům je rozumět jen když se špatně vyprávějí.

BOLLEBOLL · Věříte v Boha?

BAAL *namáhavě* · Vždycky jsem věřil v sel. Ale člověk se může stát ateistou.

BOLLEBOLL *se břeskně směje* · Teď budete veselý! Bůh! Šampaňské! Láska! Vítr! Deště! *Sahá po Maje.*

MAJA · Nech mě! Smrdíš z huby!

BOLLEBOLL · A ty syfilis nemáš? *Posadí ji na klín.*

ŽEBRÁK · Měj se na pozoru! *Bollebollo* Pomalu se mě zmocňuje opilost. A dneska nemůžeš ven do deště, když bude na mol.

GUGU *Ekartovi* · Byl hezcí, a proto ji dostal.

EKART · A vaše duchovní nadřazenost? Vaše duševní převaha?

GUGU · Ona taková nebývala. Byla docela nezkažená.

EKART · A co jste udělal vy?

GUGU · Já jsem se styděl.

BOLLEBOLL · Poslouchejte! Vítr! Prosím Boha o klid.

MAJA *zpívá* ·

Hajej, dadej, venku duje vítr zlý,
zatímco my jsme v teple vopilí.

BAAL · Co to je za dítě?

MAJA · Moje dcera, milostpane.

ŽEBRÁK · To, čemu se říká virgo dolorosa!

BAAL *pije* · To bývalo dříve, Ekarte. Ano. I to bývalo krásné.

EKART · Co?

BOLLEBOLL · Už zapomněl.

BAAL · Dříve — jaké pozoruhodné slovo!

GUGU *Ekartovi* · Nejkrásnější je Nic.

BOLLEBOLL · Pst! Teď přijde Guguova árie. Červi nicoty zpívají!

GUGU · Je to jak chvějivý vzduch za letních večerů. Slunce. Ale nechvěje se to. Nic. Vůbec nic. Všecko prostě přestává. Vitr vane, člověka už nezebe. Déšť padá, člověk už nezmokne. Vtipy se vyprávějí, člověk už se s ostatními nesměje. Člověk shnije, člověk nemusí čekat. Generální stávka.

ŽEBRÁK · To je ráj pekla!

GUGU · Ano, to je ráj. Žádné přání nebude nesplněno. Ale žádná přání už nejsou. Všemu člověk odvykne. I přáním. Tak se stane svobodným.

MAJA · A co přijde nakonec?

GUGU *se šklebí* · Nic. Vůbec nic. Žádný konec nebude. Nic trvá věčně.

BOLLEBOLL · Amen.

BAAL *povstal, Ekartovi* · Vstaň, Ekarte! Dostali jsme se mezi vrahy. *Přimkne se k Ekartovi.*

Havět se nadýmá. Trouchnivina přilézá blíže. Červi se častují chvalozpěvy.

EKART · To je teď u tebe podruhé. Jestlipak je to jenom z pití?

BAAL · Tady se demonstrují moje vnitřnosti... To není bahenní lázeň.

EKART · Posad se! Napij se co hrdlo ráčí! Zahřej se!

MAJA *mírně podrážděná, zpívá* ·

Děště a sníh a léto a hic, když jsme se napili, nebolí nic.

BOLLEBOLL *uchopil Maju, rve se s ní* · Ta

árie mě vždycky tak vzruší, ty náš malý Gugu... Lechtylechty, Maječko.

DÍTĚ *pláče*.

BAAL *pije* · Kdo jste? *Podrážděně Guguovi.* Červ se jmenujete? Jste kandidát smrti? Na zdraví! *Sedne si.*

ŽEBRÁK · Dej si pozor, Bollebolle! Šampaňské právě moc dobře nesnáším.

MAJA *Bollebollovi, zpívá* ·

Zavři už vočka, je těžký divání. Pojď spát už, sen všecko zahání.

BAAL *brutálně* ·

Až popluješ dolů, ve vlasech s kryсами, stejně zázračné nebe zůstane nad námi. *Vstane se sklenkou v ruce.* Černé je nebe. Proč ses ulek? *Buší do stolu.* Člověk musí ten kolotoč vydržet. Je to báječné. *Vravorá.* Chci být slonem, který v cirkusu močí, když něco není krásné... *Dá se do tance, zpívá.* Tancuj s větrem, mrtvolo ubohá, spávej s oblakem, zpustlý bože! *Přivrávorá ke stolu.*

EKART *opilý, vstal* · Teď už s tebou nepůjdu. Já mám taky duši. Tys mi mou duši zkazil. Ty zkazíš všecko. Začnu teď skládat svou mši.

BAAL · Miluji tě, na zdraví!

EKART · Ale já už s tebou nepůjdu! *Sedne si.*

ŽEBRÁK *Bollebollovi* · Ruce pryč, ty prase!

MAJA · Co je ti do toho?

ŽEBRÁK · Jen mlč, ty nuzoto!

MAJA · Fantazíruješ, ty pomatenče?

BOLLEBOLL *jedovatě* · Podfuk! Vůbec není nemocný. V tom to vězí! Všecko je podfuk!

ŽEBRÁK · A ty máš rakovinu!

BOLLEBOLL *s nesmírným klidem* · Já že mám rakovinu?

ŽEBRÁK *zbaběle* · Vůbec nic jsem neřekl. Nech ji na pokoji!

MAJA *se směje*.

BAAL · Proč to tam pláče? *Motá se dozadu k bedně.*

ŽEBRÁK *zlobně* · Co mu chceš?
BAAL *se naklání nad bednu* · Proč brečíš? Ještě
jsi to nikdy nevidělo? Nebo brečíš po-
každé znova?

ŽEBRÁK · Nechte toho, člověče! *Hodí po
Baalovi sklenkou.*

MAJA *vyskočí* · Ty svině!

BOLLEBOLL · Chce se mu jenom podívat
pod košilku.

BAAL *se pozvolna vztyčí* · Ó vy prasata! Neznáte
už žádné lidské hnutí! Pojď, Ekarte,
pojď, v řece se umyjem.
Odejde s Ekartem.

Zelená houština. Za ní řeka

Baal. Ekart.

BAAL *sedí v listoví* · Voda je teplá. Ležíme na
písku jak raci. A k tomu to křoví a na
nebi bílá oblaka. Ekarte!

EKART *schovaný* · Co chceš?

BAAL · Mám tě rád.

EKART · Leží se mi příliš dobře.

BAAL · Viděls předtím ta oblaka?

EKART · Viděl. Jsou nestydatá. *Ticho.* Před-
tím šla tam naproti nějaká ženská.

BAAL · Nechci už žádnou ženskou...

Silnice. Vrby

Vítr. Noc. Ekart spí v trávě.

BAAL *chodí po polích, jako opilý, šaty mu vlají, jako
náměštlivý.* Ekarte! Ekarte! Už to mám.
Vzbuď se!

EKART · Co máš? Zas mluvíš ze sna?

BAAL *si k němu přisedne* · Tohleto.

Když utonulá plula dál a dál
z potoků do větších řek a k moři,
nebeský blankyt se zářivě rozléval,
jak by chtěl mrtvé ulehčit v jejím hoři.

Stala se obětí chaluh a řas
a pomalu těžkla víc a víc,
kol nohou pluly jí ryby a plaz,
až rostlin a zvířat na ní bylo na tisíc.

A nebe večer bylo temné jak dým,
za noci jiskřila na něm hvězdná mana.
Ráno zas nebe září nade vším:
ještě jsou pro mrtvou večery a rána.

Když její bledý trup už celý shnil a zha-
pak teprv Bůh ji předával pozvolna
tmám:

napřed tvář a pak ruce a naposled vla-
A byla rovna ostatním zdechlinám.
Vítr.

EKART · Tak už obchází, už to strašid-
obchází? Není tak špatné jako ty. Je
spánek je v čertech a vítr zas hučí me-
vrby. Tak zas nám zbudou až ke spá-
nému konci jen bílá řadra filosofie, tm
a mokro. I staré baby nám ukážou j-
tu druhou tvář.

BAAL · Při tomhle větru nepotřebuješ kořal-
a stejně jsi opilý. Vidím svět v blahov-
ném světě: je to výměšek Pánaboha.

EKART · Pánaboha, který se jednou provž-
dostatečně projevil spojením močo-
trubice a pohlavního údu.

BAAL *leží* · To všechno je tak krásné.
Vítr.

EKART · Vrby jsou jako shnilé vykotla-
zuby v černé hubě nebes. — Teď už br-
začnu psát tu mši.

BAAL · Kvartet už je hotový?

EKART · Kde jsem měl ukrást čas?
Vítr.

BAAL · Potloukáš se tu s takovou bledou, rusovlasou.

EKART · Má měkké, bílé tělo a chodí s tím tělem v poledne do vrbiček. Větve tam visí na zem jak vlasy a tak to děláme jak veverky.

BAAL · Je hezčí než já?

Tma. Vítr hučí dál.

Mladé lískoví

Mladé červené pruty visí až na zem. Mezi nimi sedí Baal. Poledne.

BAAL · Prostě ji ukojím, tu bílou holubičku...
Prohlíží si místo, kde sedí. Tady mezi vrbovými větvemi je pěkně vidět oblaka... Až on pak přijde, uvidí už jen kůži. Má dost těch jeho záletů. Jen mlč, moje duše.

MLADÁ ŽENA *vyjde z houštiny, rusovlasá, plná, bledá.*

BAAL *aniž se otočí* · Jsi to ty?

MLADÁ ŽENA · Kde je váš kamarád?

BAAL · Skládá mši v es-moll.

MLADÁ ŽENA · Řekněte mu, že jsem tu byla!

BAAL · Chřadne. Poskvřňuje se. Navrací se zpět k zoologii. Posadte se! *Ohlédne se.*

MLADÁ ŽENA · Raděj postojím.

BAAL *chyti se vrbových větví a vytáhne se nahoru.*
Jí v poslední době příliš často vajíčka.

MLADÁ ŽENA · Mám ho ráda.

BAAL · Co je mi po vás! *Uchopť ji.*

MLADÁ ŽENA · Nesahejte na mě! Jste pro mě moc špinavý.

BAAL *ji pomalu sahá na hrdlo.* To je váš krk?
Víte, jak se umlčují holubi nebo divoké kachny v houštích?

MLADÁ ŽENA · Ježíšmarja! *Škubě sebou.*
Nechte mě na pokoji!

BAAL · S těmi vašimi roztrhanými koleny? Vždyť upadnete. Vždyť chcete, abych vás položil do vrbin. Muž je muž, v tom se většinou podobají. *Uchopť ji do náruče.*

MLADÁ ŽENA *se chvěje* · Prosím vás, pusťte mě! Prosím!

BAAL · Nestydatá křepelice! Sem s ní! Záchranný skutek zoufalého! *Chytne ji za ruce a táhne ji do křoví.*

Javor ve větru. Oblačné nebe

Baal a Ekart sedí v kořáně.

BAAL · Bez pití ani ránu, Ekarte. Máš ještě prachy?

EKART · Ne. Podívej se na ten javor ve větru!

BAAL · Třese se.

EKART · Kde je ta holka, co ses s ní vláčel po hospodách?

BAAL · Proměň se v rybu a hledej ji.

EKART · Přezíráš se, Baale. Pukneš.

BAAL · Tu ránu bych ještě chtěl zaslechnout.

EKART · Nekoukáš se taky někdy do vody, když je černá a hluboká a ještě bez ryb? Nespadni tam. Měj se na pozoru. Stejně jsi těžký až hrůza, Baale.

BAAL · Budu se mít na pozoru před někým jiným. Napsal jsem báseň. Chceš si ji poslechnout?

EKART · Přečti ji, pak tě budu znát.

BAAL · Jmenuje se: Smrt v lese.

Ve věčném lese muž umíral
a kolem něj hučely vody.
Jak zvěř do kořání se zadíral

a hleděl k vrcholům stromů, kde hrál
vichr svoje dlouhé doprovody.

A jeho kamarádi stáli tam,
řekli, že se končí jeho pouť:
Pojď, půjdem ti najít nějaký teplý kout!
On se však bránil jejich úsluhám,
odplivl si a řekl: Ale kam?
Neboť neměl zhola kde spočinout.

Kolik zubů ještě v hubě máš?
Jsi k té cestě řádně přichystán?
Ne tak líně, rychlejší umírat se snaž!
Tvého koně změnili jsme včera na guláš.
Proč se bráníš vejít do pekelných bran?

Les byl hlučný, hřmotný kolem nich.
Stromu držel se jak posledního štěstí,
slyšeli, jak křičí a jak vzdych.
Hrůza přeběhla jim po tvářích,
zatínali třesoucí se pěsti:
neboť byl to jeden z nich.

Zbytečný jsi! Blázen, zvíře, svrab!
Samý hnis a svinstvo! Marno vzdychat!
Pročpak po vzduchu jsi chtivě chňap?
řekli. A on nato, rozežrán a sláb:
Žít chci! Žít! A vaše slunce dýchat!
Na koni zas jezdit jako chlap!

A tohleto nikdo nechápal.
Před tím hnusem stáli mlčenlivě.
Kus země mu ruku podával,
krajina se táhla dál a dál:
a já tady musím ležet tklivě.

Ano, pod přemírou života
i své tělo do země až zavrtil.
Tělo? Mršina to byla mnohem spíše.
Za šírání do trávy pad jako mrtvý list.
Hnus je jímál, hnus a nenávisť.
Pod stromem pak pohřbili ho tiše.

A vyjeli němě z houštin ven.
Potom ještě chvíli stáli,
dívali se, kam ho zakopali,
pod ten strom. A divili se převlehl
strom v koruně byl čímsi prosvětlen
I pokřižovali se. A stoupal den
a do slunečna vyjeli pak z tmy.

EKART · Jo, jo. Tak daleko už to došl
BAAL · Když v noci nemohu spát, ta
vám na hvězdy. To je tak stejné.

EKART · Stejně?
BAAL *nedůvěřivě* · Ale často to nedělám
bovalo by mě to.

EKART *po chvíli* · V poslední době jsi
hodně básní. To už jsi asi dávno
žádnou ženskou, co?

BAAL · Proč?
EKART · Myslíl jsem si to. Řekni, že
BAAL *vstane, protáhne se, pohlédne do
javoru, zasměje se.*

Kořalna

*Večer. Ekart. Číšnice. Watzmann. Johanes,
v chatrném kabátě s vyhrnutým límcem, b
zpuštěl. Číšnice je podobná Žofii.*

EKART · Teď už je tomu osm let.
Pij, duje vítr.

JOHANES · V pětadvaceti by život te
čínal. To se ženy zakulacují a n
Ticho.

WATZMANN · Jeho matka včera
Shání někoho, kdo by mu p
funus. S tím pak sem přijde.
můžeme zaplatit, co jsme vypili.
ský je slušný. Dá na dluh — na
která bývala matkou. *Pije.*

JOHANES · Baal! Vítr už se mu neoprá do plachet!

WATZMANN *Ekartovi* · Zkusíš s ním, co?

EKART · Do tváře mu plivnout nemůžeš: potápí se, hyne.

WATZMANN *Johanesovi* · Myslíš na to? Boliť to?

JOHANES · Je ho škoda, co vám mám povídat. *Pije.*

Ticho.

WATZMANN · Je pořád odpornější.

EKART · To neříkej. Nechci to slyšet: mám ho rád. Nikdy mu nemám nic za zlé. Protože ho mám rád. Je to dítě.

WATZMANN · Je příšerně líný. Dělá jen to, co musí.

EKART *si stoupne do dveří* · Je vlahá noc. Vítr je teplý. Jako mléko. Mám to všechno rád. Vůbec bychom neměli pít. Aspoň ne tolik. *Jde zpátky ke stolu.* Noc je vlahá. Ještě tak dobré tři podzimní týdny se dá žít na silnicích. *Sedne si.*

WATZMANN · Chceš dnes v noci odejít? Chceš se ho asi zbavit, že? Máš ho na krku?

JOHANES · Měj se na pozoru!

BAAL *pomalů vstoupí do dveří.*

WATZMANN · To jsi ty, Baale?

EKART *tvrdě* · Co zas chceš?

BAAL *vejde, posadí se* · Z toho se ale stala nuzná díra! Číšnice přinese kořalku.

WATZMANN · Tady se nic nezměnilo. Jenom ty jsi, zdá se, nějak fajnovější.

BAAL · Jsi to ještě ty, Luiso?

Ticho.

JOHANES · Ano. Tady je útulně. — Musím totiž pít, hodně pít. To posiluje. I pak ještě se jde do pekla po nožích, to připouštím. Ale přece jen jinak. Víte, tak jako když člověku podklesnou kolena: povolně! Takže člověk ty nože vůbec necítí. Pružným krokem. Ostatně, dřív jsem

takovéhle nápady nemíval, takové prapodivné. Tehdáž se mi vedlo dobře, žil jsem v měšťanských poměrech. Teprv teď, co se ze mě stal génius, mívám takové nápady. Hm.

EKART *vybuchne* · Chtěl bych teď zase být v lesích! Jitro! Citrónové světlo mezi kmeny stromů! Půjdu zas nahoru do lesů.

JOHANES · Jo, tomu já nerozumím. Baale, musíš ještě zaplatit jednu kořalku. Tady je opravdu útulno.

BAAL · Jednu kořalku pro —

JOHANES · Nejmenovat! Známe se. Víš, někdy v noci se mi zdají hrozné věci. Ale jen někdy. Teď je tu moc hezky. *Duje vítr. Pijí.*

WATZMANN *si pobrukuje* ·

Jsou dosud stromy, polesí, společné všem a stinné. Buď nahoře se člověk oběsí nebo si dole odpočine.

BAAL · Kdepak už to takové jednou bylo? Jednou už to takové bylo.

JOHANES · Ona totiž ještě pořád pluje. Nikdo ji nenašel. Já mám ten pocit jen někdy, víte, jako by mi s tím množstvím kořalky proploovala hrdlem. Docela nepatrná mrtvolka, napůl zetlelá. A přece už jí bylo sedmnáct. Teď má v zelených vlasech krysy a chaluhy; docela jí to sluší... trošku odulá a bílá, naplněná smrdutým, černočerným říčním bahnem. Bývala vždycky tak čistounká. Proto taky šla do řeky a stala se z ní mršina.

WATZMANN · Co je maso? Rozpadne se jako duch. Pánové, já jsem totálně ožralý. Dvakrát dvě jsou čtyři. Nejsem tedy ožralý. Ale mám předtuchy o vyšším světě. Ukloněte se, buďte pokorní! Otevřte novou čistou stránku. *Pije roztřeseně a mocně.* Nejsem ještě docela na dně, dokud ještě mám předtuchu, a umím ještě docela

dobře vypočítat, že dvakrát dvě... Co jsou vlastně dvě: dvě, dvě — komické slovo! Dvě! Sedne si.

BAAL *vezme kytaru a rozbije lampu* · Teď budu zpívat. *Zpívá.*

Je deštěm zdrán, tvář mu sluncem

ochočela,

z loupeže vavřín, vlasy zcuchané.

Zapomněl na mládí, ne však na jeho sny,

zapomněl zcela

na rodný dům, ale na nebe nad ním ne.

Mluví. Hlas mi zrovna nezní jak zvon.

Ladí kytaru.

EKART · Zpívej dál, Baale!

BAAL *zpívá dál* ·

Vy, kdož jste z nebes i pekel vyvrženi,

vy vrazi, které stihl mnohý žal,

proč nezůstali jste v klíně svých matek

v snění?

Tam klid byl, spánek, jsoucno a tak dál.

Mluví: I kytara je rozladěná.

WATZMANN · To je pěkná píseň. Docela

můj případ! Romantika!

BAAL *zpívá dál* ·

On hledá ještě v absintových mořích,

když pro matku už téměř nežije,

s úsměvem, s kletbou, někdy v usazeném

hoři

hledá zem, v které život lepší je.

WATZMANN · Nemůžu už ani najít svou

skleničku. Stůl se nějak blbě viklá. Roz-

svítte přece. Jak si má člověk trefit do huby!

EKART · Blbost! Vidiš něco, Baale?

BAAL · Ne. Nechci nic vidět. Ve tmě je krásně.

Se šampaňským v těle a se steskem po

domově. Bez vzpomínky! Jsi můj přítel,

Ekarte?

EKART *namáhavě* · Jo, ale zpívej!

BAAL *zpívá* ·

Pekly se trajdá, bičován běží ráji,

tvář se mu směje, kamsi mizejíc,

a někdy sní i o mýtince v háji,

nad níž je modré nebe a víc nic.

JOHANES · Teď už zůstanu pořád u tebe

Klidně mě můžeš vzít s sebou. Už skoro

vůbec nejím.

WATZMANN *pracně udělal světlo* · Budiž světlo

Hehehehe.

BAAL · Oslňuje to. Vstane.

EKART *má číšnici na klíně, pracně vstává, snaží se*

aby si sundal její ruku s krku · Co je s tebou?

bo? To nic není. To je směšné.

BAAL *se přikrčí ke skoku*.

EKART · Přece nebudeš žárlit na tuhle

BAAL *tápe kupředu, jedna číše spadne*.

EKART · Proč bych nemohl mít ženské?

BAAL *na něho dlouze pohledne*.

EKART · Copak jsem tvůj milenec?

BAAL *se na něho vrhne, rdousí ho. Světlo zhasne*.

Watzmann se opile směje, číšnice křičí. Z

lejší místnosti přibíhají s lampou hosté.

WATZMANN · Má nůž.

ČÍŠNICE · Jéžíšmarja, on ho vraždí!

DVA MUŽI *se vrhnou na oba protivníky* · K čertu

člověče! Pusť ho! Sakra, ten chlap

bodl!

BAAL *se zvedá. Začíná svítat, lampy zhasne* · Ekarte

10⁰ v. d. od Greenwiche

Les. Baal s kytarou, ruce v kapsách, vzdaluje se.

BAAL · Bledý vítr v černých stromech! Jsou

jak Lupuovy mokré vlasy. K jedenácti

vyjde měsíc. Pak bude světla dost. Tohle

malý les. Stáhnou se do těch velkých ta

dole. Od té doby, co jsem opět sám

své kůži, letím jak vítr. Musím se držet

severním směrem. Podle žebroví

spodku listů. Musím tu malou aféru

hodit za sebe. Dál!

Zpívá.

Baal též supy pozoruje pátravě,
co číhají na něho tam v hvězdném příšeří.

Vzdaluje se.

Na mrtvého Baal si někdy zahraje.

Potom němě pozře supa k večeri.

Náraz větru.

Silnice. Večer. Vítr. Přeháňky

Dva četníci bojují s větrem.

PRVNÍ ČETNÍK · Ten černý déšť a ten
dušičkový vítr! Zatracený pobuda!

DRUHÝ ČETNÍK · Zdá se, že má namířeno
do lesů pořád severněji. Tam nahoře už
ho nenajde živá duše.

PRVNÍ ČETNÍK · Čím vlastně je?

DRUHÝ ČETNÍK · Především: vrahem.
Předtím hercem ve varieté a básníkem.
Pak majitelem kolotoče, dřevorubcem,
milencem jedné milionářky, trestancem
a pasákem. Při té vraždě ho chytli, ale
má sílu jako slon. Bylo to kvůli jakési
číslnici, zaregistrované prostitutce. Kvůli
ní probodl svého nejlepšího přítele
z mládí.

PRVNÍ ČETNÍK · Takový člověk vůbec
nemá duši. Ten patří mezi dravce.

DRUHÝ ČETNÍK · Přitom je to úplné dítě.
Stařenám pomáhá s dřevem, skoro ho
při tom lapli. Nikdy nic neměl. Ta
číslnice, to bylo to poslední. Proto asi taky
zabil svého přítele, mimochodem rovněž
pochybnou existenci.

PRVNÍ ČETNÍK · Kdybysme aspoň někde
sehnali kořalku nebo ženskou! Pojďme!
Je to tu strašidelné. A tam se cosi hýbe!
Oba odejdou.

BAAL vyleze z křoví s rancem a kytarou. *Hvzďne
si skrz zuby. Tak tedy mrtvý? Ubohé
zvírátko! Vběhl mi do cesty! Teď to
bude zajímavé. Jde za oběma četníky. Vítr.*

Chatrč v lese

*Noc. Vítr. Baal na špinavé posteli. Muži hrají karty a
poptejí.*

MUŽ u Baala · Co chceš? Vždyť už meš
z posledního. To je vidět na první pohled.
A zajímá se někdo o tebe, máš někoho
vůbec? No tak vidíš! Zatni zuby! Máš
vůbec ještě zuby? Někdy se dostanou pod
drn i chlapi, kteří se ještě mohli povyrá-
žet jedna radost, i miliardáři! Ale ty
nemáš ani svoje papíry. Buď bez obav:
svět se bude točit dál, pěkně kulatoučký,
zítra ráno bude hvízdát vítr. Zaujmi
přece trochu vyšší stanovisko. Řekni si:
Chcípá krysa. No tak! Jen žádné fňuká-
ní! Ale zuby už nemáš.

MUŽI · Chlejtá ještě pořád? Budeme muset
zůstat přes noc u mrtvol — Drž hubu!
Trumf! — Ještě dejcháš, tlustej? Zazpí-
vej něco! Když v bělostném klíně matky
— Nech ho: natáhne brka, dřív než ten
černeý déšť přestane. Hraješ! — Chlatal
jak bezednej sud, ale přece jenom na
týhle bledý hromadě něco je. Člověk si
říká, že tohleto mu sudičky nad kolíbkou
nevěstily. Žaludová desítka! Pánové,
držte laskavě paštiku! To není žádná hra.
Když nehrajete doopravdy, tak to můžem
sbalit. *Ticho, už jen kletby.*

BAAL · Kolik je hodin?

MUŽ · Jedenáct. Půjdeš?

BAAL · Brzo. Cesta je špatná?

MUŽ · Bláto.

MUŽI *ustávají* · Teď přestalo pršet. Je na čase
— bude mokro — ten chlap zas nebude
muset dělat. *Berou si sekery.*

JEDEN Z MUŽŮ *stane před Baalem, odplivne
si* · Dobrou noc a na shledanou. Už
brzo půjdeš hlídat vrabce, co?

JINÝ · Červi už čekají? Půjdeš tam inkognito?

TŘETÍ · Nějak si to rozděl, abys nám tady
zejtra moc nesmrđel. Budem kácet až do
poledne a pak se chcem najíst.

BAAL · Nemohli byste tady ještě chvilku
zůstat?

VŠICHNI *za velkého chechtotu* · Máme si hrát
na maminku? Chceš ze sebe vypustit
labutí píseň? Chceš se vyzpovídat, ty
bečko s kořalkou? — Nemůžeš natáhnout
klepeta sám?

BAAL · Ještě půlhodinku kdybyste zůstali.

VŠICHNI *za velkého chechtotu* · Víš co? Chcíp-
ni si sám! — A teď jdem! Venku je bez-
větrí. — Co je s tebou?

PRVNÍ MUŽ · Přijdu za váma.

BAAL · Pánové, dlouho už to nemůže trvat.
Smtch. Taky nebudete chtít umírat sami,
pánové! *Chechtot.*

MUŽ · Babo! Tady máš něco na památku!
Plivne mu do tváře. Všichni jdou ke dveřím.

BAAL · Aspoň dvacet minut! Muži *otevřenými
dveřmi odejdou.*

PRVNÍ MUŽ *ve dveřích* · Hvězdy.

BAAL · Utři mi ty sliny!

PRVNÍ MUŽ · Kde?

BAAL · Na čele.

PRVNÍ MUŽ · Tak. Proč se směješ?

BAAL · Chutná mi to.

PRVNÍ MUŽ *pobouřeně* · Jseš od á do zet
vyřízená záležitost. Ádié! *Jde se sekrou ke
dveřím.*

BAAL · Děkuju.

PRVNÍ MUŽ · Můžu pro tebe ještě něco...
ale musím už jít dělat. Krucihergot!
Mrtvolo!

BAAL · Ty! Pojď blíž! *Muž se shýbne.* Bylo
moc krásné...

PRVNÍ MUŽ · Co, ty bláznivý kuře? Vlastně
ty kapoune?

BAAL · Všecko.

PRVNÍ MUŽ · Labužníku! *Hlasitě se směje
odejde; ale dveře zůstanou dokořán, je vidět
modrou noc.*

BAAL *neklidně* · Ty! Člověče!

PRVNÍ MUŽ *v okně* · No?

BAAL · Jdeš pryč?

PRVNÍ MUŽ · Do práce!

BAAL · Kam?

PRVNÍ MUŽ · Co je tobě do toho?

BAAL · Kolik je hodin?

PRVNÍ MUŽ · Čtvrt na dvanáct. *Odejde.*

BAAL · Je v čertech.

Ticho.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest. Nic
nepomáhá.

Ticho.

Mami! Ať jde Ekart pryč, nebe je zas ta-
zatraceně blízko, jen si sáhnout, všecko
je skrz naskrz mokré. Spát. Jedna. Dvě.
Tři. Čtyři. Je to tu k udušení. Venku je
asi jasno. Půjdu ven. *Zvedá se.* Ven půjdu
Milý Baale. *Ostře.* Krysa nejsem. Venku
je jistě jasno. Milý Baale. Ke dveřím s
ještě dostanu. Kolena ještě mám, u dveří
to bude lepší. Sakra! Milý Baale! *Leze ven
po čtyřech k prahu.* Hvězdy... hm. *Leze ven*

■
Ráno v lese

Dřevorubci.

PRVNÍ · Dej mi hlt kořalky! Slyšíš ty ptáky?

DRUHÝ · Bude horký den.

TŘETÍ · Ještě spousta stromů čeká na po-
kácení.

ČTVRTÝ · Teď ten člověk už asi zaklepal
kamašema.

TŘETÍ · No jo. Už má asi po tom.

DRUHÝ · No jo.

TŘETÍ · Teď jsme si mohli sníst ty vajíčka,
kdyby nám je byl nesežral. To je číslo:
krást na smrtelný posteli vajíčka! Na-
před mi ho bylo líto, ale co je moc to je
moc. Kořalku bohudíky tři dny nedostal
k nosu. Bezohlednost. Vajíčka v mrtvole!

PRVNÍ · Měl takový zvyk lehat si do svinstva;

ale věděl, že už pak nevstane. Lehal si
tam jak do ustlané postele. Pečlivě! Znal
ho někdo z vás? Jak se jmenuje? Co
proved?

ČTVRTÝ · Tak jako tak ho musíme zakopat.
Dej mi hltnout!

TŘETÍ · Ptám se ho, když už chroptěl: Na co
myslíš? Vždycky chci vědět, nač se při
tom asi myslí. A on mi povídá: Poslou-
chám, jak prší. Mráz mi přeběh po zá-
dech. Poslouchám, jak prší, povídal.